

INDUSTRI MEMPROSES MAKANAN -
SATU KAJIAN PERBANDINGAN DI
ANTARA PERUSAHAAN SAIZ KECIL
DAN SAIZ BESAR.

(SATU KAJIAN KES KE ATAS INDUSTRI
MEMPROSES MAKANAN DI WILAYAH
PERSEKUTUAN DAN KAWASAN-KAWASAN
PERSEKITARANNYA)

YAP WAY MENG

MATRIC NO: 046428

PROJEK PENYELIDIKAN

BAGI MEMENUHI SEBAHAGIAN

DARIPADA SYARAT-SYARAT UNTUK

IJAZAH SARJANA MUDA SASTERA.

JABATAN ANTROPOLOGI DAN SOSIOLOGI

UNIVERSITI MALAYA

KUALA LUMPUR

SESI 1986/87

KANDUNGAN	Muka Surat
BAB 1	1
1.1 Pendahuluan	1
1.2 Tujuan Kajian	12
1.3 Kaedah Kajian	13
1.4 Masalah Kajian	14
BAB 2	16
2.1 Pendahuluan	16
2.2 Profil Pertubuhan	16
2.3 Lokasi Pertubuhan	19
a) Kawasan Perindustrian	20
b) Kawasan Perumahan	21
c) Tanah Kerajaan	23
2.4 Modal	24
BAB 3	29
3.1 Pendahuluan	29
3.2 Struktur Gunatenaga	29
3.3 Jenis dan Ciri Buruh	33
3.4 Sistem Komunikasi	35
3.5 Program Latihan	36
3.6 Kesimpulan	38
BAB 4	39
4.1 Pendahuluan	39
4.2 Aspek bahan mentah	39
4.3 Pengkhususan Kerja	44
4.4 Utiliti Kapital	45
4.5 Pemasaran	46

BAB 5 Kesimpulan

49

5.1 Hasil Dari Analisa Kajian untuk menghurai 49

5.2 Saranan dan Cadangan bandingan ke atas perbe 54

5.3 Kelemahan Penyelidikan industri memproses maka 57

ialtu perbandingan di antara firma kecil dan firma besar.

Industri-industri yang dipilih itu terdiri daripada industri memproses kicap, industri biskut dan industri mee, meepon dan keluaran berkait.

Di bahagian permulaan kajian ini, sejarah perkembangan perindustrian dan polisi-polisi utama kerajaan yang mendorong perkembangan sektor industri tersebut akan disentuh.

Bagaimananya struktur perindustrian yang bersifat dualisme wujud iaitu hampir 75% daripada jumlah firmanya yang terdiri daripada firma kecil.

Memandangkan wujudnya suatu struktur industri yang bersifat dualisme, kajian secara perbandingan wajar diguna untuk meneliti perbezaan-perbezaan yang wujud di antara firma besar dan firma kecil. Selain itu, sumbangan-sumbangan seperti gupatnaga, pelaburan dan hal-hal berkaitan itu akan diberi perhatian. Sementara itu, masalah-masalah seperti kemudahan kredit, tanah, teknologi pemasaran dan pengurusan dan teknologi pengeluaran turut diberi perhatian.

Akhirnya, beberapa saranan atau cadangan yang dianggap wajar akan dipertimbangkan untuk mengatasi masalah-masalah yang dihadapi dan memastikan objektif pembangunan perindustrian dicapai tanpa sebarang kerumitan.

Abstrak

Tujuan utama kajian ini ialah untuk menghurai dan menerangkan serta membuat perbandingan ke atas perbezaan-perbezaan yang wujud di dalam industri memproses makanan, iaitu perbandingan di antara firma kecil dan firma besar. Industri-industri yang dipilih itu terdiri daripada industri memproses kicap, industri biskut dan industri mee, meehoon dan keluaran berkait.

Di bahagian permulaan kajian ini, sejarah perkembangan perindustrian dan polisi-polisi utama kerajaan yang mendorong perkembangan sektor industri tersebut akan disentuh. Bagaimananya struktur perindustrian yang bersifat dualisme wujud iaitu hampir 75% daripada jumlahnya yang terdiri daripada firma kecil.

Memandangkan wujudnya suatu struktur industri yang bersifat dualisme, kajian secara perbandingan wajar diguna untuk meneliti perbezaan-perbezaan yang wujud di antara firma besar dan firma kecil. Selain itu, sumbangan-sumbangan seperti gunatenaga, pelaburan dan hal-hal berkaitan itu akan diberi pertumpuan. Sementara itu, masalah-masalah seperti kemudahan kredit, tanah, teknologi pemasaran dan pengurusan dan teknologi pengeluaran turut diberi perhatian.

Akhirnya, beberapa saranan atau cadangan yang dianggap wajar akan dipertimbangkan untuk mengatasi masalah-masalah yang dihadapi dan memastikan objektif pembangunan perindustrian dicapai tanpa sebarang kerumitan.

Penghargaan

Dalam menyediakan kajian ini, terlebih dahulu saya ingin mengambil kesempatan ini untuk mengucapkan ribuan terima kasih yang tidak terhingga kepada penyelia saya, Dr. Hing Ai Yun. Beliau senantiasa membimbing dan membantu saya dengan penuh kesabaran dan ketabahan. Tidak dapat dinafikan bahawa segala nasihat dan kritikan membina yang dicurahkan oleh Dr. Hing telah menjadi suatu sumber motivasi dan pengajaran yang tidak ternilai bagi saya. Boleh dikatakan tanpa sokongan moral dari beliau, keseluruhan kajian ini mungkin tidak dapat disempurnakan seperti yang dikehendaki. Oleh itu, sekali lagi izinkan saya merakamkan setinggi-tinggi penghargaan kepada Dr. Hing Ai Yun atas usaha beliau yang amat saya hargai.

Tidak dapat dilupakan juga pihak-pihak seperti MIDA, Dewan Bandaraya Kuala Lumpur dan firma-firma yang ditemuduga. Tanpa kerjasama dari institusi-institusi tersebut, memang sukar untuk saya mengumpulkan data-data dan maklumat yang relevan dengan secukupnya. Terima kasih juga diucapkan kepada rakan-rakan sekursus dan sesiapa juga yang telah membantu saya secara langsung atau tidak langsung dalam menjayakan kajian ini.

Akhir kata, saya ingin menunjukan kajian ini khasnya untuk keluarga saya khususnya ibu dan ayah yang dalam sepanjang tempoh masa kajian ini telah menyumbangkan sokongan moral dan sumber kewangan untuk menjalankan kerja-kerja penyelidikan bagi kajian ini.

BAB 1 : PENDAHULUAN

Jika dibandingkan secara relatif, didapati bahawa tidak ada perubahan yang jelas dari segi corak ekonomi Malaysia untuk tempoh masa antara sebelum merdeka sehingga tahun-tahun 1960 an. Dalam tahun 1957, jumlah eksport Malaysia meliputi 47% dari keseluruhan keluaran dalam Negara Kasar (GNK). Sektor getah dan bijih timah telah mencapai 85% dari jumlah pendapatan eksport kasar ia itu 40% dari GNK. Kedua-dua sektor tersebut juga menyediakan lebih dari 50% jumlah peluang pekerjaan pada ketika itu.⁽¹⁾ Ini membayangkan bahawa sebelum tahun-tahun 1957, ekonomi Malaya amat bergantung kepada perdagangan antarabangsa, terutamanya dengan mengeksport barangan keluaran utama seperti getah dan bijih timah. Pada masa yang sama, import negara kita kebanyakannya terdiri daripada barang-barang seperti makanan, minuman, tembakau, bahan kimia, alat-alat elektrikel, barang penggunaan, alat jentera dan lain-lain.

Struktur ekonomi Malaya yang bergantung kepada sektor getah dan bijih timah terpaksa mengalami ketidakstabilan terutama dalam masa-masa apabila harga komoditi tersebut mengalami turun-naik yang besar. Akibatnya ialah wujudnya 'coefficient of variation' dalam keluaran dalam Negara Kasar Benar (RGDP) Malaya pada tahun 1948-1960 sebesar lebih kurang 19% jika dibanding dengan Great Britain yang mana hanya sebanyak 9% sahaja.⁽²⁾ Kadar-kadar RGDP antara tahun 1948-1960 adalah seperti yang ditunjukkan di jadual 1.1.

-
- (1) Reading on Malaysia Economic Development, M.S.2, Lim Lin-Shu, David.
 - (2) Economic Development of Modern Malaya, M.S.8, Lim Chong-Yah.

Malaya ^a			Great Britain ^b	
Year	(i) RGDP (M\$m.)	(ii) Annual% Changes	(i) RGDP (£b.)	(ii) Annual% Changes
1947	2,982			
1948	3,005	+ 0.8	18.31	
1949	3,027	+ 0.7	19.09	+ 4.3
1950	4,867	+ 60.8	19.62	+ 2.8
1951	5,000	+ 2.7	19.59	- 0.2
1952	4,153	- 16.9	19.57	- 0.1
1953	3,883	- 6.5	20.06	+ 2.5
1954	3,949	+ 1.7	20.91	+ 4.2
1955	5,032	+ 27.4	21.51	+ 2.9
1956	5,049	+ 0.3	22.15	+ 3.0
1957	4,852	- 3.9	22.62	+ 2.1
1958	4,700	- 3.1	22.90	+ 1.2
1959	5,411	+ 15.1	23.66	+ 3.3
1960	5,921	+ 9.4	24.75	+ 4.6

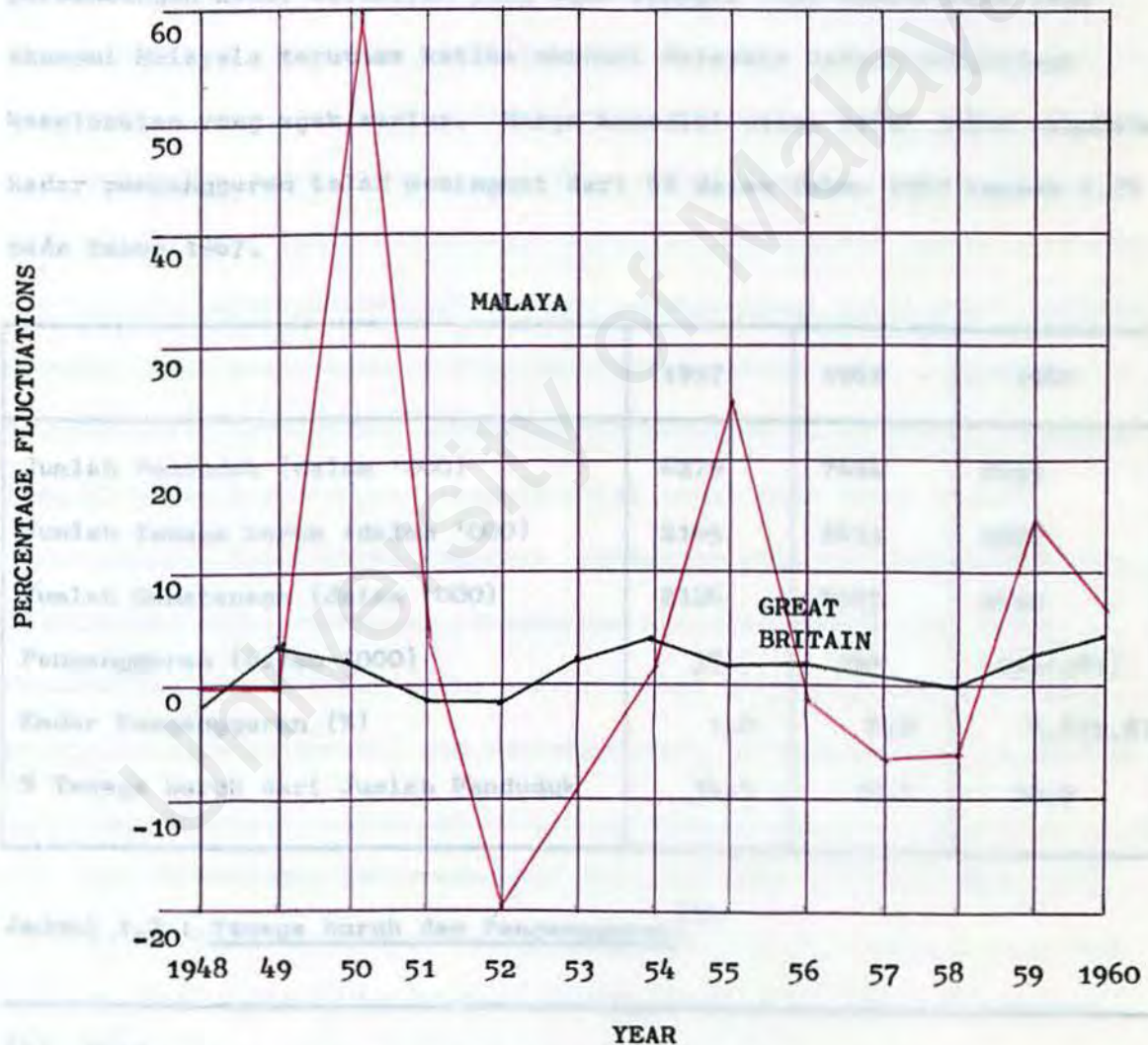
Sources

a. Computed from various sources.

b. Computed from cost of living indices (1958 = 100) and GDP data of Great Britain in L.M.E. International Financial Statistics, November 1962, and 1962/3 Supplement.

Jadual 1.1 : Perbandingan Kadar turun-naik RGDP antara Malaya dengan Great Britain.⁽³⁾

Jika ditinjau dari jadual 1.1, kadar pertumbuhan ekonomi Malaya yang paling tinggi dicapai pada 1950 dengan pertumbuhan sebesar 61%. Sebaliknya, kadar penurunan yang terbesarnya ialah -17% pada tahun 1953. Bagi negara Great Britain pula, kadar turun-naiknya adalah di dalam lingkungan 5% sahaja. Ini ternyatalah menunjukkan betapa begitu tidak stabil ekonomi Malaya ketika itu. Rajah 1.1 bawah pula menunjukkan graf kadar pertumbuhan santara tahun 1948-1960:-

Rajah 1.1 : Perbandingan kadar turun-naik RGDP tahun 1948-1960 antara Malaya dengan Great Britain.⁽⁴⁾

(4) Ibid

Rajah di atas menggambarkan graf pertumbuhan ekonomi Mayala yang lebih curam sebaliknya graf pertumbuhan negara Great Britain pula lebih mendatar. Yakni, ekonomi Great Britain lebih stabil jika dibanding dengan ekonomi Malaya.

Pada awal tahun-tahun selepas kemerdekaan, kadar kelahiran Malaysia pernah mencapai kadar 3.4%. Kadar ini merupakan salah satu kadar kelahiran yang tertinggi di dunia. Tahun-tahun 1960an memperlihatkan perkembangan kadar kelahiran yang agak tinggi. Ini memburukkan lagi ekonomi Malaysia terutama ketika ekonomi Malaysia sedang menghadapi kemelesetan yang agak serius. Harga komoditi utama telah jatuh manakala kadar pengangguran telah meningkat dari 6% dalam tahun 1962 kepada 8.8% pada tahun 1967.

	1957	1962	1967
Jumlah Penduduk (dalam '000)	6279	7494	8655
Jumlah Tenaga buruh (dalam '000)	2165	2453	2676
Jumlah Gunatenaga (dalam '000)	2126	2305	2440
Pengangguran (dalam '000)	39	148	236(181)
Kadar Pengangguran (%)	1.8	6.0	8.8(6.8)
% Tenaga buruh dari Jumlah Penduduk	34.5	32.7	30.9

Jadual 1.2 : Tenaga buruh dan Pengangguran.⁽⁵⁾

(4) Ibid

Kerajaan memandang berat terhadap sebab dan akibat kemelesetan ekonomi. Untuk mengatasi masalah yang semakin runcing itu, kerajaan telah merancang polisi-polisi ekonomi yang bertujuan untuk mendorong pembangunan ekonomi untuk tahun-tahun berikutnya.

Oleh yang demikian, ketidaksetabilan ekonomi dan masalah pengangguran telah menjadi masalah utama yang harus kerajaan atasi buat ketika itu, kerajaan telah berusaha dengan bersungguh-sungguh untuk mengatasi masalah tersebut. Polisi-polisi ekonomi kerajaan pada masa itu lebih tertumpu kepada rancangan mempelbagaikan ekonomi, memperkenalkan industri penggantian impot dan membangunkan sektor pembuatan serta sektor pertanian.

Malangnya sejak tahun-tahun 1960an, perlaksanaan polisi-polisi ekonomi kerajaan lebih menekankan rancangan pembangunan sektor pertanian, terutamanya untuk pekebun-pekebun dan petani-petani kecil serta industri-industri skil besar-besaran yang bersifat intensif modal. Langkah-langkah untuk pembangunan sektor-sektor tersebut telah diberi penumpuan yang khas dan berjuta-juta ringgit telah disalurkan untuk tujuan pembangunan. Sebaliknya, industri pembuatan skil kecil-kecilan telah diketepikan dalam rancangan pembangunan kerajaan.⁽⁶⁾ Oleh itu, dapat disimpulkan bahawa dalam usaha mempertingkatkan peranan sektor pertanian, kerajaan telah melemahkan dan memperkecilkan peranan industri pembuatan.

(5) The Development Performance of West Malaysia 1955-1967 M.S. 21, Lo Sam-Yee.

(6) Reading on Malaysia Economic Development, M.S. 132, Lim Lin-Shu, David.

-Small Industry in Malaysia, M.S. 52-56, Chee Peng-Lim.

Dasar Penggantian Impot 1958-1968

Tujuan utama Dasar Penggantian Impot (DPI) ialah untuk mempelbagai-kan ekonomi, menggalakkan industri-industri yang dapat menggantikan impot, memperbesarkan permintaan dalam negeri dan permintaan eksport.

Untuk mendorong pembangunan sektor perindustrian, berbagai-bagai galakan atau insentif disediakan oleh kerajaan di bawah DPI. Misalnya Ordinan Industri Perintis (Pioneer Industries Ordinance) 1958 telah diluluskan, Tujuan utamanya ialah untuk menarik minat dan mendorong pelabor-pelabor asing supaya melabor di negara, khasnya dalam industri yang dapat menggantikan impot. Di bawah ordinan ini, kilang atau pertubuhan yang bertaraf perintis akan dikecualikan dari cukai 40% diantara tempoh 2 hingga 5 tahun yang berdasarkan kepada modal pelaboran mereka.⁽⁷⁾

Kerajaan juga telah menubuh sebuah badan kewangan yang dinamakan 'Syarikat Pemodalan Kemajuan Perusahaan Malaysia Berhad' (MIDF) pada tahun 1960, yang bertindak sebagai agensi yang memberi bantuan kewangan kepada pengusaha-pengusaha yang memerlukannya.

Penubuhan Lembaga Kemajuan Perusahaan Persekutuan (FIDA) dalam tahun 1965 pula bertujuan mendorong pembangunan sektor perindustrian. Tugas utamanya ialah untuk menjalankan kerja-kerja kordinasi terhadap dasar pembangunan sektor perindustrian dengan memberi khidmat memendekkan masa mendapat bantuan dan pengecualian cukai.

Untuk melindungi industri-industri baru yang bercorak Gantikan Impot, tarif perlindungan dikenakan atas barang-barang impot tertentu yang akan mempengaruhi industri tersebut. Penubuhan kilang-kilang yang mengeluarkan barang-barang terutamanya makanan, minyak wangi dan alat-alat solek, pelengkapan pengangkutan dan pengeluaran basikal sangat digalakkan oleh kerajaan. Sementara itu, kerajaan juga mempertingkatkan pengeluaran

bahan-bahan perantaraan seperti petroleum, bahan api lain, makanan binatang, tekstil, hasil-hasil kulit dan hasil kertas. Keluaran barangan modal tertumpu kepada keluli dan industri elektrik (electrical machinery industries) sahaja.

Selama dasar ini dilaksanakan, ia telah berjaya mempelbagaikan ekonomi Malaysia disamping mengurangkan penggunaan barang impot. Bahan mentah tempatan lebih banyak dan luas digunakan. Ianya juga telah menciptakan banyak peluang pekerjaan. Di bawah DPI peranan sektor pertanian dan sektor perlombongan telah dikurangkan manakala peranan sektor pembuatan serta sektor pembinaan telah bertambah penting. Data-datanya adalah seperti yang ditunjukkan dalam jadual 1.3:-

Sektor	1960	1967
Pertanian dan Perlombongan	43.8	39.4
Pembuatan	8.7	11.9
Pembinaan	3.0	4.3
Perkhidmatan	44.5	44.4
Jumlah:	100	100

Jadual 1.3 : Sumbangan sektor-sektor terhadap KNK.

Sumber:-

The Development Performance of West Malaysia , Lo Sum-Yee

(7) Lihat Appendix 1.

Walaupun DPI menghasilkan kesan positif, tetapi ia tidak kurang membawa kesan negatif kepada ekonomi Malaysia. Misalnya pertubuhan-pertubuhan baru yang terletak di kawasan perindustrian negeri Selangor, Negeri Sembilan, Johor, Perak dan Pulau Pinang yang menikmati taraf perintis, hampir semuanya dimiliki oleh pelabur asing yang bertujuan atau bermotifkan untung semata-matanya. Dengan itu, negeri-negeri yang kurang maju telah diketepikan dari menikmati faedah-faedah pelaburan. Ketidakseimbangan kemajuan antara setiap negeri tetap wujud, malah jurangnya semakin bertambah besar. Kebanyakan kilang baru di bawah DPI lebih bersifat intensif modal. Kesannya ialah wujudnya keadaan di mana kadar pertumbuhan peluang pekerjaan tidak secepat kadar pengangguran. Yakni, masalah pengangguran mulai memburuk lagi.

Walaubagaimana pun DPI berjaya mengurangkan impot barangan penggunaan sebanyak 47% dalam tahun 1961 kepada 27% dalam tahun 1970. Sebaliknya impot barangan modal telah bertambah, misalnya, impot mesin-mesin, kelengkapan pengangkutan telah naik dari 17% kepada 27%. Impot barangan perantaraan pula naik dari 8% kepada 21%. Atas kesedaran (8) tentang kelemahan-kelemahan dasar ini, maka kerajaan pun mulai merancang polisi-polisi ekonomi baru untuk menggantikan DPI dengan harapan ekonomi negara dapat mencapai pertumbuhan yang positif dan akan bertambah giat lagi.

Dasar Orientasi Ekspot (DOE) 1968-1980an.

Disebabkan oleh pasaran tempatan yang terhad dan yang tidak mampu diperluaskan lagi, kerajaan memperkenalkan sektor perindustrian yang berorientasikan ekspot.

(8) Nan Yang Siang Pao, M.S. 23, 12.1.1986

Di bawah dasar ini, 'Akta Galakan Pelabunan' (AGP) 1968 (Investment Incentive Act) telah diluluskan untuk mempergiatkan lagi pembangunan industri pembangunan yang lebih cenderung ke arah eksport. Kilang-kilang di bawah akta ini akan menikmati berbagai bantuan dan galakkan. Misalnya pertubuhan dikecualikan dari membayar cukai selama 2 tahun hingga 6 tahun, bergantung kepada modal pelaburannya. Jika bahan mentah tempatan diguna dan kilang itu didirikan di tapak yang dikhaskan oleh kerajaan, maka pertubuhan tersebut akan menikmati bantuan-bantuan dan kemudahan tambahan yang disediakan oleh kerajaan negeri.

Pada awal tahun-tahun 1970an, tapak-tapak 'Zon Perdagangan Bebas' mula diperkenalkan oleh kerajaan. Ia bertujuan menggalakkan eksport dan penggunaan bahan mentah tempatan yang lebih luas. Kilang-kilang di zon ini akan dikecualikan dari berbagai jenis tarif dan cukai.

Dengan berlakunya peristiwa berdarah Mei 13, 1969. Dasar Ekonomi Baru (DEB) pun dirancang dan dilaksanakan dalam Rancangan Malaysia Kedua (RM2). Matlamat utama DEB ialah, (i) untuk menyusun semula masyarakat, serta menghapuskan fungsi ekonomi yang mengenalkan kaum, dan (ii) membasmi kemiskinan. Mulai tahun 1975, kerajaan berusaha bersungguh-sungguh untuk mempergiatkan pelaksanaan DEB. Antara lain, kerajaan telah meluluskan 'Industrial Coordination Act' (ICA). ICA ini, memberi pengaruh yang besar ke atas proses pembangunan industri. Kesan-kesan negatif ICA nyata di tunjukkan oleh kadar pertumbuhan industri pembuatan. Dalam tahun 1970, sektor pembuatan mencapai kadar pertumbuhan sebanyak 10.8%, tetapi telah jatuh kepada 6.6% pada tahun awal 1980. Sungguh pun ICA menghalang kadar pertumbuhan sektor pembuatan, tetapi pada masa yang sama ia telah menaikkan kadar eksport dari 11.9% pada tahun 1970 kepada 18.6% pada tahun 1980.

Polisi Ekonomi Malaysia.

Dasar-dasar ekonomi Malaysia seperti Rancangan Malaya sebelum tahun-tahun 1970an, dan Rancangan Malaysia lebih menekankan kepentingan sektor pertanian dan sektor perindustrian skil besar-besaran yang intensif modal. Sebaliknya, peranan industri skil kecil-kecilan telah deketepikan oleh kerajaan semasa merancang rancangan pembangunan ekonomi negara. Keadaan ini boleh dibayangkan melalui polisi-polisi ekonomi yang diwujudkan dalam rancangan pembangunan ekonomi setiap lima tahun. Misalnya, dalam Rancangan Malaya Pertama (1956-1960) dan Rancangan Malaya Kedua (1961-1965), kerajaan tidak menunjukkan peranan yang harus di main oleh sektor perusahaan kecil dalam ekonomi Malaya. Untuk RM1 (1966-1970) pula, kerajaan cuba memberi penumpuan yang terhad kepada masalah-masalah kewangan yang dihadapi oleh industri kecil sahaja. Sejak DEB dimulakan, kerajaan mengakui potensi dan kepentingan peranan sektor industri kecil dalam pembangunan negara. Di bawah RM2, peruntukan-peruntukan seperti bantuan-bantuan teknikal, pengurusan dan kewangan telah diberikan kepada pengusaha-pengusaha kecil bertujuan memodenkan sektor ini.

Atas kesedaran bahawa peranan industri kecil semakin bertambah penting, menjadikan kerajaan mula lebih berazam untuk membangunkan sektor industri kecil. Di bawah dasar pembangunan industri Malaysia yang di laksanakan di dalam RM3 (1976-1980), matlamat kerajaan tertumpu kepada program untuk melatih pengusaha-pengusaha industri kecil melalui Pusat Daya Pengeluaran Negara (NPC), MARA, Kementerian kebudayaan, Belia dan Sukan dan agensi-agensi kerajaan yang lain.

Di bawah RM4 (1981-1985), tumpuan utama kerajaan ialah terhadap pembangunan industri kecil, disamping menaikkan gunatenaga dan memperluaskan bidang perindustrian yang dipunyai oleh bumiputra disamping memberi

bantuan kepada industri skil kecil-kecilan.⁽⁹⁾

Sungguh pun kerajaan Malaysia sedar akan kepentingan peranan industri kecil di dalam pembangunan negara, namun masih terdapat berbagai bantuan dan insentif yang disediakan oleh kerajaan khasnya hanya untuk perusahaan saiz besar-besaran sahaja. Keadaan ketidakseimbangan dalam pembangunan perindustrian mengakibatkan lahirnya suatu struktur dualisma, ia itu terdapat lebih kurang 80% industri kecil-kecilan. Sungguh pun bilangan pertubuhan industri kecil menduduki peratusan yang tinggi tetapi kadar pengeluarannya agak rendah iaitu hanya di sekitar 20% dari jumlah pengeluaran sektor pembuatan dan cuma meliputi sejumlah 25% dari jumlah gunatenaga sektor ini.⁽¹⁰⁾

Di dalam RM4, sektor-sektor yang mendapat penumpuan yang lebih ialah sektor-sektor elektrik, kertas, simen, keluaran getah, kimia, plastik, makanan, kain dan lain-lain. Sektor makanan diharap mencapai kedar pertumbuhan sebanyak 8.1% dalam RM4 dan 5% dalam RM5. Oleh itu, kepentingan industri memproses makanan tidak dapat dinafikan dalam pembangunan negara.

(9) Small Industry in Malaysia, M.S. 52-56, Chee Peng-Lim

(10) Nan Yang Siang Pao, M.S. 17, 13.1.1986

1.2 Tujuan Kajian.

Sektor permakanan memainkan peranan yang amat penting dalam sesebuah negara. Oleh itu, di Malaysia pembangunan sektor makanan seperti padi terutamanya, merupakan projek pembangunan yang sangat penting. Selain dari itu, Malaysia mengimport berjuta-juta ringgit makanan dalam setiap tahun dari negara lain untuk keperluan tempatan. Disebabkan betapa pentingnya makanan terhadap sesebuah negara, kerajaan harus dengan sedaya upaya cuba membangunkan sektor makanan. Tujuan utamanya ialah untuk keselamatan negara dan cuba mencapai peringkat 'Self-Sufficient' supaya pertukaran wang asing untuk mengimport makanan dapat dijimatkan.

Disamping itu, industri memproses makanan telah diberi pertumpuan oleh kerajaan, khasnya sektor yang mengganti makanan import dan untuk eksport. Tetapi soalnya ialah, (i) Adakah pelaksanaan dasar kerajaan itu saksama di antara pertubuhan yang besar dan pertubuhan yang kecil? (ii) Bagaimana pula dengan struktur industri tersebut? (iii) Adakah ianya sesuai untuk pertubuhan yang besar sahaja atau kedua-dua pertubuhan besar dan kecil wujud bersama?

Jadi tujuan kajian ini ialah untuk melihat aspek makro dan aspek mikro yang terlibat. Aspek makro terdiri dari aspek dasar kerajaan terhadap pertubuhan yang memproses makanan, darjah pergantungan antara pertubuhan tersebut dan struktur industri memproses makanan yang wujud. Untuk aspek mikro pula, tumpuan di beri ke atas profil pengusaha, corak sahaja. Tambahan pula, disebabkan struktur pertubuhan-pertubuhan kajian pengurusan dan pentadbiran, organisasi pertubuhan, modal, proses pengeluaran, pemasaran, gunatenaga dan sebagainya. Akhir sekali, dalam kajian ini, pengkaji akan kemukakan berberapa cadangan yang dianggap sesuai dan praktik untuk mengatasi masalah-masalah yang berkaitan.

1.3 Keadaah Kajian.

Survey kajian ini tertumpu di Wilayah Persekutuan dan beberapa daerah di Selangor sahaja dan hanya 9 pertubuhan memproses makanan dipilih sebagai responden. Responden-responden terdiri dari 3 jenis industri iaitu industri Mee, Beehoon dan keluaran berkait (MMKB), Industri biskut dan industri kicap. Nisbah 2:1 atau 2 pertubuhan kecil dengan 1 pertubuhan besar dipilih dalam setiap industri yang sama. Saiz pertubuhan yang dipilih itu berasaskan modal pertubuhan, ia ditunjuk di jadual 1.4:

Modal (Ringgit)	Bil. Pertubuhan	Saiz Sampel
1 - 500,000	6	67%
500,001 dan atas	3	33%
Jumlah:	9	100%

Jadual 1.4 : Pemilihan Responden.

Dari sampel kajian ini, didapati responden terdiri dari 67% pertubuhan kecil dan 33% pertubuhan besar. Sampel-sampel kajian ini dipilih secara tidak rambang (non-random). Jadi struktur sampel sedemikian tidak mewakili keadaan keseluruhan sektor industri yang sebenarnya.

Fieldwork atau kerja lapangan kajian ini hanya dalam bentuk temuramah sahaja. Tambahan pula, disebabkan struktur pertubuhan-pertubuhan kajian ini sangat berbeza, maka bentuk soalselidik yang dibuat lebih merupakan soalan-soalan yang terbuka dan bukan secara spesifik. Soalan umum dan mudah akan ditanya terlebih dahulu dan kemudian beralih pula kepada soalan yang lebih penting dan bercorak peribadi tentang organisasi tersebut.

Disebabkan perbezaan antara pertubuhan adalah jelas, maka analisa ke atas setiap kes terpaksa diguna dalam kajian ini.

Bahasa Inggeris, bahasa China dan loghat-loghat China tempatan di gunakan dalam temuramah. Secara am, setiap temuramah mengambil masa selama 30 minit hingga 50 minit tetapi ada yang juga memakan masa melebihi 1 jam. Mereka yang menjawab soal selidik tersebut adalah terdiri dari tuanpunya firma, pengarah pertubuhan atau pengurus sahaja.

Selain dari soalan-soalan dalam temuramah, maklumat-maklumat tentang bahan-bahan sekunder (Secondary) juga dikumpulkan. Bahan-bahan sekunder itu terdiri dari laporan kerajaan, laporan agensi-agensi kerajaan dan agensi swasta, buku-buku rujukan, kertas-kerja ilmiah dan suratkhabar-suratkhabar harian turut digunakan.

1.4 Masalah kajian.

Kerjasama dari responden merupakan masalah utama yang dihadapi oleh pangkaji. Mereka yang memegang jawatan tinggi biasanya sangat sibuk dan terpaksa menetapkan masa temuramah pada waktu-waktu yang sesuai untuk mereka. Masalah keraguan terhadap tujuan survey ini sering timbul dan biasanya mereka enggan ditemuramah. Oleh yang demikian, sangat di perlukan faktor pujukan dan penerangan supaya mereka mengizinkan termuramah dijalankan serta bekerjasama membekalkan jawapan yang lebih tepat.

Masalah-masalah lain ialah seperti ketepatan bahasa terutamanya di dalam keadaan di mana diperlukan perterjemahan dari loghat China kepada Bahasa Malaysia.

Responden dipilih bukan secara rambang kerana kekurangan pertubuhan industri yang sama dalam satu-satu kawasan. Oleh itu, sampel sedemikian dibuat untuk memudahkan kajian serta menjimatkan kos kajian dan masa kajian.

Keadaan Ekonomi 1985-1986.

Sebelum tahun 1985, ekonomi Malaysia mengalami pertumbuhan melebihi 7%. Tetapi menjelang akhir tahun 1984, ekonomi dunia mengalami satu kemelesetan yang agak teruk yang terus mempengaruhi ekonomi Malaysia. Harga bahan-bahan keluaran utama turun dengan kadar yang hebat dan kadar pertumbuhan ekonomi Malaysia bagi tahun 1985 hanya 4%. Anggaran pertumbuhan ekonomi dalam tahun 1986 yang diramal oleh pakar-pakar ekonomi tempatan ialah di sekitar 2-4% manakala ramalan belanjawan 1986/87 tentang pertumbuhan ekonomi tahun depan ialah pada kadar 0.5% sahaja.

Harga komoditi bagi bulan Julai 1986 ialah seperti di bawah:-

Komoditi	Harga Komoditi
Bijih Timah	\$ 14.27 per kg.
Getah	\$ 1.8466 per kg.
Kelapa Sawit	\$490.00 - \$510.00 se tan
Minyak Mentah	Kurang dari US\$10.00

Jadual 1.5 : Harga komoditi pada bulan Julai 1986.⁽¹¹⁾

Keadaan ekonomi tahun 1985-1986 dimasukkan dalam penerangan ini bertujuan untuk menerangkan keadaan ekonomi yang sebenar supaya ianya dapat memudahkan pembaca memahami kajian yang di jalankan ini.

(11) Star 2.8.1986

BAB 2 : PROFIL PENGUSAHA.

2.1 : Pendahuluan

Di dalam bab ini, profil para pengusaha akan dibincangkan. Kajian secara perbandingan yang terperinci dalam beberapa aspek akan dilakukan. Aspek-aspek tersebut ialah mengenai pengurusan dan pentadbiran, modal, kilang dan sebagainya. Kenapa aspek-aspek tersebut dikaji? Ianya dikaji kerana wujudnya perbezaan yang jelas berkenaan dengan corak, sifat dan masalah yang berkaitan dengan aspek-aspek tersebut di antara pertubuhan yang besar dan pertubuhan yang kecil. Selain daripada meneliti masalah-masalah yang dinyatakan itu, saranan-saranan yang wajar juga akan dikemukakan.

2.2 : Profil Pertubuhan.

Dalam kajian ini, pertubuhan yang kecil didefinisikan sebagai pertubuhan dengan modal yang tidak melebihi \$500,001 atau tenaga kerja sepenuh masa yang terlibat dalam aktiviti pengeluaran yang tidak melebihi 50 orang. Modal yang tidak melebihi \$500,001 diguna sebagai penilaian dalam menentukan saiz pertubuhan samada besar atau kecil. Ini adalah kerana nilai \$250,000 yang diguna oleh Kementerian Perindustrian dan Perdagangan itu telah tidak sesuai lagi kerana angka tersebut telah digunakan sejak 10 tahun yang lalu. Yakni, angka ini tidak sesuai dipakai pada hari ini untuk menilai modal pertubuhan kecil. Pada 8hb Sep. 1986, Menteri Kementerian Perindustrian dan Perdagangan secara rasminya telah mengistiharkan bahawa kementerianannya akan menggunakan angka \$500,000 dan kebawah untuk membedakan saiz pertubuhan kecil.

Pertubuhan besar dalam kajian ini pula didefinisikan sebagai pertubuhan yang mempunyai modal yang melebihi \$500,000 atau pekerja sepenuh

masa yang terlibat dalam aktiviti pengeluaran biasanya melebihi 50 pekerja.

Tahun	Pertubuhan Besar		Pertubuhan Kecil	
	Bilangan	Peratus	Bilangan	Peratus
Kurang dari 20	2	67	1	17
20 hingga 29	1	33	1	17
30 dan atas	-	0	4	66
Jumlah:	3	100	6	100

Jadual 2.1 : Usia Pertubuhan-pertubuhan yang dikaji.

Dari jadual 2.1, ternyatalah menunjukkan bahawa tempoh keujudan pertubuhan-pertubuhan itu meliputi dua jarak yang berbeza. Tempoh pertubuhan besar itu ditubuhkan nampaknya adalah sangat singkat jika dibandingkan dengan pertubuhan yang kecil. Dalam kajian ini, terdapat 67% daripada pertubuhan yang besar ditubuhkan kurang daripada 20 tahun dan cuma 33% atau sebuah pertubuhan besar yang melebihi 20 tahun tetapi usianya kurang daripada 30 tahun.

Sebaliknya, hanya terdapat sebuah pertubuhan kecil dengan usianya kurang 20 tahun, sebuah lagi usianya antara 20 hingga 29 tahun dan 4 buah yang lain atau 66% dari pertubuhan kecil itu usianya melebihi 30 tahun. Ini bermakna kebanyakan pertubuhan kecil menjalankan aktiviti pengeluarannya sebelum Malaysia mencapai kemerdekaannya.

Jenis Pertubuhan.

Menurut keputusan survey, hanya terdapat 2 jenis pertubuhan iaitu jenis kekeluargaan dan perkongsian (Partnership) sahaja. Bilangan pertubuhan-pertubuhan tersebut ditunjukkan di jadual 2.2 di bawah:-

Jenis Pertubuhan	Pertubuhan Besar		Pertubuhan Kecil	
	Bilangan	Peratus	Bilangan	Peratus
Kekeluargaan	1	33	4	66
Perkongsian	2	67	2	34
Syarikat Awam	-	-	-	-
Jumlah:	3	100	6	100

Jadual 2.2 : Bilangan dan Jenis Pertubuhan.

Dari jadual 2.2, jelaslah bahawa pertubuhan yang besar dan pertubuhan yang kecil mengalami dua 'polar' yang saling bertentangan. 66% daripada pertubuhan kecil merupakan organisasi jenis kekeluargaan iaitu sebahagian besar daripadanya adalah diwaris dari generasi nenek moyang mereka. Sebaliknya cuma terdapat sebuah pertubuhan besar sahaja yang merupakan pertubuhan yang diwarisi dan ditadbirkan oleh ahli-ahli keluarga. Jenis pertubuhan kekeluargaan tersebut biasanya mempunyai ideologi dan falsafah yang konservatif. Dengan erti kata lain, pertubuhan tersebut harus diteruskan oleh anak-anaknya walaupun pengasas itu telah meninggal dunia. Tambahan pula, jenis pertubuhan ini biasanya tidak menghadapi masalah modal pada tahap permulaannya. Dengan modal yang mencukupi yang dikumpul dari ahli-ahli keluarga itu, maka mereka tidak perlu bergantung kepada orang lain untuk menjalankan aktiviti mereka.

Untuk kategori pertubuhan bercorak perkongsian pula didapati pertubuhan besar yang termasuk dalam kategori ini terdiri dari 67% sementara pertubuhan kecil pula menduduki 34%. Melalui perkongsian, masalah kekurangan modal oleh seseorang pengusaha diharapkan dapat diselesaikan

atau diminimalkan. Oleh yang demikian, pengusaha tersebut harus mendapatkan rakan-rakannya yang berminat supaya mereka dapat mengumpulkan sejumlah modal yang cukup besar untuk menjalankan aktiviti mereka. Walaubagaimanapun, jenis pertubuhan ini lebih popular di kalangan pertubuhan besar.

Sepanjang tempoh kajian ini dijalankan, didapati tidak ada pertubuhan jenis syarikat awam yang ujud dalam industri memproses makanan ini. Dengan kata lain, boleh disimpulkan bahawa syarikat awam merasakan tidak begitu sesuai untuk melibatkan diri dalam industri permakanan yang dimaksudkan ini.

2.3 Lokasi Pertubuhan.

Jenis Lokasi	Pertubuhan Besar		Pertubuhan Kecil	
	Bilangan	Peratus	Bilangan	Peratus
Estet Perindustrian	3	100	2	33
Kawasan Perumahan	-	-	3	50
Tanah Haram Kerajaan	-	-	1	17
Jumlah:	3	100	6	100

Jadual 2.3 : Jenis Lokasi

Ditinjau dari segi taburan lokasi di antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil pula didapati bahawa terdapat perbezaan yang nyata. Dari hasil kajian didapati 100% pertubuhan besar terletak di kawasan perindustrian. Sedangkan pertubuhan kecil yang didirikan dalam kawasan perindustrian hanya 33% sahaja. Pertubuhan yang terletak di kawasan perumahan, hanya terhad kepada pertubuhan kecil sahaja ia itu didapati

50% daripada pertubuhan kecil terletak di kawasan perumahan. Sementara itu, cuma terdapat sebuah pertubuhan yang kecil atau 17% daripada pertubuhan kecil terletak di kawasan tanah kerajaan.

a) Kawasan Perindustrian.

Taburan kawasan perindustrian di Selangor dan Wilayah Persekutuan biasanya tertumpu di kawasan seperti di Petaling Jaya, Shah Alam, Batu Tiga, Batu Caves manakala kawasan perindustrian yang lebih kecil terdapat di-pinggir bandar Kuala Lumpur misalnya, di Selayang, Kepong, Sungei Besi, Cheras dan sebagainya.

Dari kajian di atas, didapati saiz lot kilang juga berbeza antara yang didirikan di kawasan perindustrian dan yang ada di kawasan pinggir bandar Kuala Lumpur. Selain dari kilang, difahami bahawa harga menyewa kilang tersebut juga berlainan antara kedua-dua kawasan itu.

Pada umumnya, di kawasan perindustrian infrastruktur-infrastruktur asas adalah lebih sempurna, misalnya sistem jalanraya yang lebih baik, sistem komunikasi, bekalan air dan letrik, bangunan kilang yang sistematik dan terancang. Saiz bangunannya pun mencukupi untuk mengendalikan aktiviti pengeluaran dengan sempurna. Kedudukan kilang-kilang itu telah membayangkan betapa besarnya ketidakseimbangan taburan tapak perindustrian di antara pertubuhan yang besar dengan pertubuhan yang kecil. Sungguh pun terdapat 33% daripada pertubuhan kecil terletak di kawasan perindustrian, tetapi lokasi mereka itu biasanya berdekatan dengan kawasan perkampungan. Contohnya seperti yang berlaku di daerah Jinjang, didapati sistem jalanraya yang tidak begitu memuaskan jika dibanding dengan sistem jalanraya yang sedia ada di kawasan perindustrian di Petaling Jaya atau Shah Alam.

Ketidakseimbangan taburan tapak perindustrian di antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil juga jelas kelihatan. Majoriti kawasan perindustrian di Malaysia telah dipenuhi dengan pertubuhan besar dan hanya sebilangan kecil sahaja yang diduduki oleh pertubuhan kecil. Misalnya di kawasan perindustrian Tasek (Perak), 57.1% dimiliki oleh pertubuhan besar manakala Shah Alam, cuma 22.3% dari semua estet perindustrian diduduki oleh pertubuhan kecil. Di Senawang (N. Sembilan) pula 18.5% dari jumlah kawasan perindustrian diperolehi oleh pertubuhan kecil.⁽¹⁾

Harga tapak perindustrian yang mahal merupakan salah satu faktor penting yang menyebabkan perbezaan taburan antara pertubuhan yang besar dan pertubuhan kecil. Dengan harga yang begitu tinggi jelaslah bahawa harga itu melebihi dari keupayaan yang boleh ditanggung oleh pertubuhan kecil. Keadaan ini diburukkan lagi oleh tindakan kerajaan. Di dapati kebanyakan bantuan dan kemudahan yang disediakan oleh kerajaan lebih tertumpu kepada pembangunan pertubuhan besar, sebaliknya pembangunan pertubuhan kecil telah dicuaikan atau diketepikan oleh pihak kementerian yang berkenaan.

b) Kawasan Perumahan.

Tapak kilang pertubuhan yang kecil biasanya terletak di kawasan perumahan sahaja. Dari kajian ini terdapat 50% daripada jumlah pertubuhan kecil terletak di kawasan perumahan seperti yang ditunjukkan dalam jadual 2.3.

Usia kesemua pertubuhan kecil yang terletak di kawasan perumahan melebihi 20 tahun kecuali sebuah pertubuhan sahaja yang mana usianya hanya 14 tahun. Pada permulaannya, kegiatan mereka di kawasan perumahan tidak disekat oleh mana-mana pihak dan akta. Tetapi melalui masa,

1) Small Industry in Malaysia, M.S. 67-69, Chee Peng-Lim.

kerajaan telah menyediakan beberapa pelan induk yang bertujuan membangunkan kawasan bandar dan kawasan persekitarannya. Atas sebab-sebab dan tujuan ini, Majlis Perbandaran atau Dewan Bandaraya pun mulai menguatkuasakan akta-akta kawalan yang lebih ketat. Apabila akta-akta tersebut dikuatkuasakan, ianya telah membawa kesan negatif terhadap perkembangan pertubuhan kecil. Golongan pengusaha dari pertubuhan kecil itu dipandang oleh pihak berkuasa sebagai 'anasir pembawa masalah'. Usaha kerajaan selanjutnya ialah untuk menempatkan semula pertubuhan kecil ke kawasan perindustrian. Oleh kerana usaha dan tindakan kerajaan yang kurang cekap, misalnya, kelemahan dalam koordinasi dan tiada persefahaman antara jabatan-jabatan yang berkenaan, rancangan kerajaan itu nampaknya kurang berjaya.

Boleh dikatakan bahawa hampir semua ciri-ciri yang terdapat pada pertubuhan kecil yang terletak di kawasan perumahan adalah sama di dalam kajian ini. Bangunan tersebut diguna untuk tujuan pengeluaran dan juga sebagai tempat tinggal. Bilik-bilik tidur, ruang tamu dan dapur turut dibina di tepi bangunan atau di depan bangunan tersebut. Dengan itu, hanya baki bahagian bangunan itu sahaja yang digunakan untuk tujuan pengeluaran atau pemprosesan. Oleh yang demikian, bangunan tersebut nampaknya lebih sesak dan kebanyakan ruangnya digunakan dengan kapasiti yang maksima.

Kilang-kilang di kawasan perumahan itu terletak berdekatan antara satu sama lain. Tambahan pula, mesin yang agak lama digunakan dalam proses pengeluaran yang mana mengeluarkan bunyi yang bising. Sisa-sisa dan sampah sarap di kawasan kilang tidak dikawal dengan baik, maka ianya telah menyebabkan kekotoran di kawasan persekitarannya. Masalah-masalah seperti gangguan bekalan elektrik (breakdown of electricity supply), kesesakan

jalan akibat lori dan van yang memunggah muatannya, adalah antara perkara yang masih dihadapi oleh orang ramai yang tinggal di situ. Maka dengan timbulnya masalah-masalah tersebut, kilang-kilang yang kecil telah menjadi sasaran pengaduan penghuni-penghuni persekitarannya. Selanjutnya, pertubuhan yang kecil tersebut pun kerap kali disaman dan diberi amaran oleh pihak Majlis Perbandaran dan lain-lain jabatan kerajaan yang berkenaan.

c) Tanah Kerajaan

Dalam kajian ini, 17% daripada pertubuhan kecil terletak di atas tanah kerajaan. Tanah tersebut tidak mempunyai kemudahan-kemudahan asas misalnya bekalan elektrik, bekalan air, kemudahan komunikasi seperti pejabat pos dan telefon, sistem saliran dan lain-lain lagi. Seperti rumah setinggan yang lain, bangunan kilang tersebut di bina dengan batu-bata, papan dan zink. Kawasannya dipagari oleh papan dan zink.

Untuk kilang yang memproses kicap, bekalan air adalah sangat penting. Bagaimanakah pertubuhan tersebut dapat menjalankan aktivitinya (dengan begitu lama iaitu melebihi 20 tahun) tanpa bekalan air yang sempurna? Disebabkan status tanah tapaknya yang haram, tuanpunya kilang-kilang ini sentiasa bersedia berdepan dengan tindakan pihak-pihak berkuasa samada mereka akan dikenakan bayaran saman ke atas bangunan yang haram itu ataupun samada bangunan itu akan dirobohkan.

Masalah tanah merupakan masalah terutama sekali dihadapi oleh pertubuhan kecil disebabkan harga kilang yang mahal di kawasan perindustrian yang mana ini adalah di luar keupayaan mereka untuk menyewa kilang tersebut.

2.4 Modal

Dari kesemua pertubuhan yang ditemuramah, didapati bahawa kebanyakan pertubuhan mengambil suatu jangka masa yang agak panjang sebelum mereka mencapai modal yang dimiliki sekarang. Sumber-sumber mereka datang dari tabungan perseorangan, kekeluargaan, badan kewangan dan persatuan-persatuan peniaga. Dalam kajian ini, sampel boleh dibahagikan kepada jenis pertubuhan bersifat kekeluargaan dan yang bersifat perkongsian. Seperti yang di tunjukkan di jadual 2.4.

Pertubuhan Kekeluargaan.

Jenis pertubuhan kekeluargaan didefinasikan sebagai hampir semua pemilikan adalah terdiri dari satu keluarga tertentu. Pemilikan orang lain biasanya merupakan sebahagian yang kecil sahaja dari jumlah modal pertubuhan.

Di dalam kajian ini, usia kesemua pertubuhan adalah melebihi 20 tahun kecuali sebuah sahaja dengan tempohnya selama 14 tahun sahaja. Sumber modal utama ialah dari tabungan perseorangan, modal keluarga dan pinjaman. Antara kesemua pertubuhan, 4 daripadanya memperolehi pinjaman, 3 darinya berjaya mendapat pinjaman bank dan satu lagi memperolehi pinjaman dari persatuan perusahaan kecil yang bersifat kedaerahan. Hanya sebuah pertubuhan sahaja yang tidak mendapat sebarang pinjaman. Ini disebabkan bahawa pemilik tersebut tidak mempunyai harta tanah dan tapak kilangnya adalah disewa. Tambahan pula, pemilik tersebut mempunyai kelayakan sekolah rendah sahaja. Maka, usaha untuk mendapat bantuan atau pinjaman tentu sekali akan menghadapi halangan dan masalah.

Pada umumnya, mereka yang mempunyai harta tetap misalnya tanah, mesin dan harta-harta lain akan diberi keutamaan oleh badan-badan

Jenis Pertubuhan	Usia Pertubuhan	Modal Asas	Modal Kini	Jenis Modal				Kadar Bunga (%)	
				Perseorangan	Keluarga	Badan Kewangan	Lain	Pinjaman	Over Draft
Perkongsian	1	15	1,000,000	1,000,000	✓	✓		14-15	
	2	10	600,000	1,000,000	✓	✓		13	13
	3	21	2,000	100,000	✓				
	4	28	20,000	*500,000	✓				
Kekeluargaan	5	26	500,000	1,000,000		✓		13	13
	6	46	*100	*170,000	✓	✓			
	7	30	*1,000	400,000	✓		✓	7.5	
	8	14	7,000	200,000		✓		14	9
	9	24	*2,000	200,000	✓	✓		10	12.75

Jadual 2.4 : Struktur modal pada pertubuhan-pertubuhan.

* Nilai anggaran.

kewangan. Dalam kajian ini, 3 daripada 5 buah pertubuhan mendapatkan pinjaman modal dari badan kewangan. Semua pengusaha yang memperolehi pinjaman tersebut telah menggunakan tanah dan bangunan mereka sebagai cagaran.

Menurut kenyataan sebuah pertubuhan dikatakan bahawa pengusahanya telah cuba sedaya upaya untuk mendapat pinjaman dari bank. Pengusaha itu merasa kecewa kerana pemohonannya telah ditolak oleh kebanyakan bank. Kemudian beliau pun cuba mendapat pinjaman dari pihak lain dan dari persatuan pengusaha-pengusaha. Akhirnya, beliau berjaya mendapat pinjaman sebanyak \$50,000 dengan kadar faedahnya 7.5% setahun. Pinjaman \$50,000 itu akan ditawarkan tanpa sebarang cagaran, sejikanya pertubuhan itu ialah ahli persatuan tersebut.

Pertubuhan jenis Perkongsian.

Pertubuhan perkongsian boleh ditakrifkan sebagai pertubuhan yang mempunyai jumlah pengarah tidak melebihi 20 orang dan biasanya pengarah-pengarah tersebut memiliki sejumlah saham tertentu dalam pertubuhan itu. Kebanyakan pengarah-pengarah itu terdiri dari orang perseorangan yang tidak mempunyai pertalian darah.

Mengikut kajian ini, terdapat 4 buah pertubuhan jenis perkongsian. 2 darinya bersifat besar-besaran dan 2 lagi bersifat kecil-kecilan. Jika dibandingkan dengan pertubuhan berbentuk kekeluargaan terdapat ciri-ciri yang berlainan. Untuk pertubuhan berbentuk perkongsian tempoh masa kegiatannya secara relatif adalah lebih pendek jika dibanding dengan pertubuhan kekeluargaan. Sumber modal biasanya adalah dari modal sendiri atau dipinjam dari institusi kewangan. Tetapi bagi pertubuhan berbentuk kekeluargaan, modal dari sendiri dan modal dari keluarga merupakan punca

modal yang utama. Selain daripada modal diri sendiri, sumber kewangan pertubuhan perkongsian yang lain ialah dari pinjaman dan untung pertubuhan.

Dari 4 buah pertubuhan perkongsian, cuma 2 buah atau 50% daripada pertubuhan sedemikian dalam kajian ini berjaya mendapat pinjaman bank dan kedua-dua pertubuhan ini ialah pertubuhan besar. Untuk 2 lagi pertubuhan yang kecil itu, mereka tidak mendapat sebarang pinjaman dari badan-badan kewangan.

Pinjaman Dari Badan Kewangan.

(1) Kesemua pertubuhan besar berjaya memperolehi pinjaman kewangan. Sementara itu, cuma 3 daripada 6 pertubuhan kecil atau 50% daripada pertubuhan kecil sahaja yang mendapat pinjaman kewangan. Secara umumnya, kadar faedah bagi pinjaman biasa adalah antara 13-15%, pinjaman khas ialah 10%, pinjaman persatuan dengan kadar faedah 7.5% dan 'Over Draft' dengan faedahnya di antara 9-13%. Tanah dan bangunan merupakan cagar bank yang penting dan biasa. (2)

Secara bandingan relatif, pertubuhan besar mempunyai susunan pengurusan dan pentadbiran yang lebih sempurna, berkelayakan dan berpengalaman, khasnya berkenaan dengan hal-hal kewangan. Rekod-rekod Penyata Perakaunannya adalah lebih sistemetik dan lebih menyakinkan badan kewangan, di mana risiko pinjamannya lebih rendah. Atas sebab inilah, pertubuhan besar umumnya, lebih mudah memperolehi pinjaman jika dibanding dengan pertubuhan kecil.

Sebaliknya dalam pertubuhan yang kecil, segala pengurusan dan pentadbiran diambil-alih oleh seorang pengusaha sahaja. Malah pengusaha itu biasanya tidak berkelayakan dan tidak berpengalaman dalam hal-hal

pentadbiran kewangan serta lebih konservatif, maka pengusaha pertubuhan kecil ini jauh lebih susah untuk mendapat pinjaman. Menurut pengalaman seorang pegawai bank, didapati bahawa masalah-masalah mendapatkan pinjaman yang sering dihadapi oleh pertubuhan kecil ialah seperti yang disebutkan di bawah:-

- i) Pengusaha biasanya gagal menyakinkan pihak pemberi pinjaman atas kedudukan kewangan dan kejayaan mereka terhadap projek yang diusahakannya.
- ii) Jumlah modal pertubuhan yang kecil, turut menjejaskan peluang untuk mendapat pinjaman.
- iii) Kelemahan dalam pembentangan penyata kewangan dan rekod-rekod akaun yang tidak lengkap gagal menyakinkan badan-badan kewangan untuk meluluskan permohonan pinjaman mereka.
- iv) Sebab risiko pinjaman yang dihadapi oleh badan kewangan adalah tinggi, maka permohonan pengusaha tersebut ditolak.
- v) Ramai pengusaha tidak tahu di mana mereka boleh mendapat pinjaman.⁽²⁾

Masalah-masalah yang timbul itu, telah menjejaskan perkembangan pertubuhan kecil. Kadar faedah yang begitu tinggi pula turut membebankan pengusaha-pengusaha yang berjaya memperolehi pinjaman. Pada pendapat umum, kadar faedah patut diturunkan lagi supaya mendorong perkembangan pertubuhan tersebut.

(2) Nan Yang Siang Pao, M.S. 12, 18.6.1986.

BAB 3 GUNATENAGA

3.1 Pendahuluan

Di dalam bab ini, tumpuan utama diberikan kepada struktur kakitangan yang terlibat dalam sesebuah pertubuhan. Kenapakah kajian secara perbandingan digunakan untuk mengkaji aspek gunatenaga di antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil yang berkenaan? Tujuannya ialah untuk melihat kecekapan dan kemahiran buruh di antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil. Selain daripada itu, ianya juga bertujuan mengkaji jenis buruh yang diguna dalam pertubuhan, sistem komunikasi antara pihak majikan dan pekerja, dan program latihan untuk pekerja-pekerja.

3.2 Struktur Gunatenaga

Di sini, pengkaji ingin menegaskan bahawa menurut kajian yang telah dijalankan, didapati tidak boleh dibezakan saiz antara pertubuhan kecil dan pertubuhan besar hanya dengan berdasarkan kepada bilangan pekerja yang terlibat sahaja, mesti juga diambil kira jumlah modal pertubuhan itu. Dari jadual 3.1 dapat dianalisa hubungan saiz tenaga pekerja dan jumlah modal untuk menentukan saiz sesebuah pertubuhan tersebut.

Dari jadual 3.1 didapati bahawa pertubuhan nombor 1 itu merupakan satu contoh yang baik ia itu pertubuhan itu mempunyai modal sebanyak 1 juta tetapi bilangan buruhnya cuma terdapat 43 orang atau dengan erti kata lain, pertubuhan besar itu mempunyai kurang dari 50 orang buruh sahaja. Ini menunjukkan bahawa pertubuhan tersebut lebih bersifat intensif modal daripada bersifat intensif buruh. Walaubagaimana pun, pertubuhan-pertubuhan lain pula lebih bersifat intensif buruh memandangkan jumlah nisbah modal: buruh yang rendah.

Mula-mula cuba melihat dan membuat perbandingan struktur organisasi kedua-dua pertubuhan yang besar dan pertubuhan yang kecil. Untuk memudahkan perbandingan, maka rajah organisasi pertubuhan besar dan pertubuhan kecil akan ditunjuk di bawah.

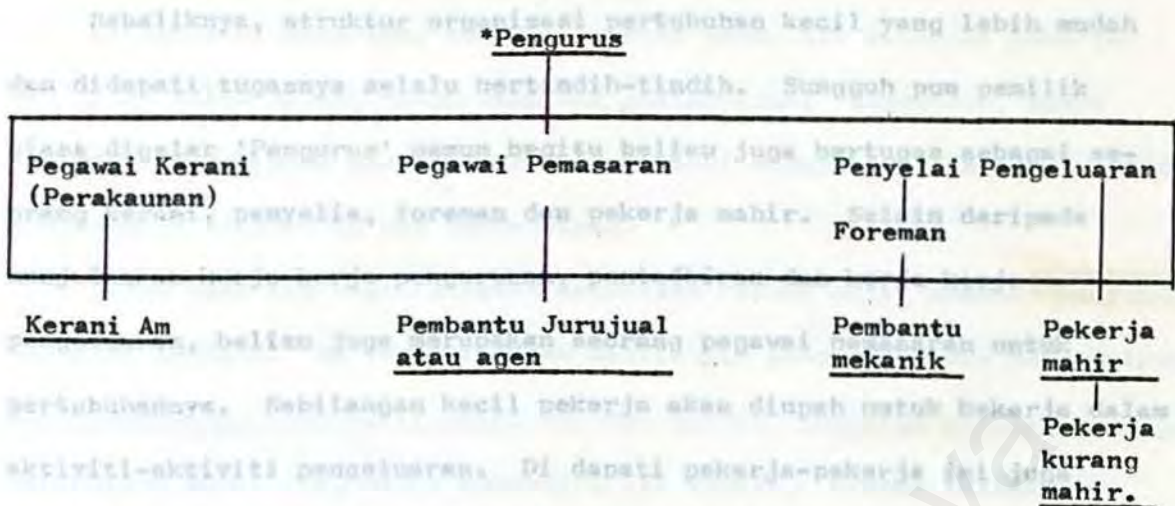
Pertubuhan	Modal	Pekerja Pengurusan dan Pentadbiran		Pekerja Pengeluaran		Jumlah Pekerja	
1	1,000,000	18	42%	25	58%	43	100%
2	*500,000	5	25%	15	75%	20	100%
3	100,000	5	20%	20	80%	25	100%
4	1,000,000	17	22%	60	78%	77	100%
5	400,000	2	13%	14	87%	16	100%
6	*200,000	1	14%	6	86%	7	100%
7	1,000,000	23	15%	135	85%	158	100%
8	*170,000	5	16%	26	84%	31	100%
9	200,000	2	22%	7	78%	9	100%

Jadual 3.1 : Corak buruh Pertubuhan.

* Nilai anggaran.

Rajah 3.1 (a) Struktur Organisasi Pertubuhan Besar.

Rajah 3.1 (b) : Struktur Organisasi Pertubuhan kecil.

* Jawatan-jawatan yang terletak dalam petak di rajah 3.1 (b) menunjukkan tugas atau fungsi yang dilakukan oleh seseorang pengusaha pertubuhan kecil yang sama.

Merujuk kepada rajah 3.1 (a) dan 3.1 (b), ternyatalah menunjukkan perbezaan yang besar di dalam struktur organisasi kedua-dua jenis pertubuhan tersebut. Struktur pertubuhan besar nampaknya lebih kompleks jika dibanding dengan struktur pertubuhan kecil.

Pertubuhan besar lebih mementingkan konsep pengkhususan yang dianggap akan membawa lebih kecekapan dan produktiviti yang lebih tinggi. Untuk mencapai kedua-dua matlamat yang dinyatakan di atas tadi, pentadbiran pertubuhan tersebut dibahagikan kepada bahagian-bahagian tertentu. Setiap bahagian itu kemudiannya akan diketuai oleh seorang pengurus yang berkelayakan. Pengurus bahagian tersebut akan bertanggungjawab kepada Pengurus Besar atau Lembaga Pengarah. Pengurus itu akan mengawasi dan menyelia sekumpulan kakitangan dibawah jajaannya. Ini ditunjukkan dalam rajah 3.1 (a), ia itu pembahagian kerja dan jawatan-jawatan begitu jelas sekali ditunjukkan. Setiap kakitangan hanya akan menjalankan tugas yang telah ditetapkan oleh penyeliaanya.

Sebaliknya, struktur organisasi pertubuhan kecil yang lebih mudah dan didapati tugasnya selalu bertindih-tindih. Sungguh pun pemilik biasa digelar 'Pengurus' namun begitu beliau juga bertugas sebagai seorang kerani, penyelia, foreman dan pekerja mahir. Selain daripada menjalankan kerja-kerja pengurusan, pentadbiran dan kerja-kerja pengeluaran, beliau juga merupakan seorang pegawai pemasaran untuk pertubuhannya. Sebilangan kecil pekerja akan diupah untuk bekerja dalam aktiviti-aktiviti pengeluaran. Di dapati pekerja-pekerja ini juga melakukan kerja yang bertindih-tindih. Misalnya pekerja mahir dalam bahagian pengeluaran akan bertindak sebagai foreman atau mekanik sekiranya mesin mengalami kerosakan kecil. Pembantu pegawai pemasaran atau jurujual yang mempunyai masa lapang akan melakukan kerja pembungkusan. Yakni, konsep pengkhususan di dalam pertubuhan kecil nampaknya sangat kabur dan tidak jelas. Struktur organisasi pertubuhan sedemikian ditunjukkan di rajah 3.1 (b).

Oleh kerana bidang pengkhususan lebih dipraktikkan oleh pertubuhan besar, ini bererti pertubuhan yang besar itu akan menggunakan bilangan kakitangan pengurusan dan pentadbiran yang relatif lebih besar jika dibandingkan dengan pertubuhan kecil. Keadaan sedemikian ditunjukkan di dalam jadual 3.1, di mana pertubuhan besar di industri memproses kicap, industri memproses mee dan meehoon mempunyai peratusan kakitangan pengurusan dan pentadbiran yang lebih tinggi jika dibandingkan dengan pertubuhan kecil. Untuk industri memproses kicap didapati 42% daripada kakitangan pertubuhan besar itu terdiri daripada kakitangan pengurusan dan pentadbiran. Sebaliknya kakitangan pengurusan dan pentadbiran pertubuhan yang lebih kecil cuma terdiri daripada 25% dan 20% saja dari jumlah pekerjaanya.

Di industri memproses mee dan meehoon pula, 22% daripada pekerja-nya ialah dalam bidang pengurusan dan pentadbiran. Sementara, hanya 13% dan 14% daripada pekerja pertubuhan kecil sahaja yang terlibat dalam kerja-kerja pengurusan dan pentadbiran.

Dalam pada itu bagi industri memproses biskut pula, keadaan yang terbalik berlaku. Ia itu peratusan kakitangan pengurusan dan pentadbiran dari pertubuhan yang kecil ialah (8) 22% dan (9) 16% jika dibanding dengan pertubuhan besar yang hanya mempunyai 15% sahaja. Kenapa keadaan ini berlaku? Salah satu sebab ialah jumlah kakitangan di dalam pertubuhan kecil adalah kurang, jadi setiap pekerja pertubuhan tersebut mewakili satu peratusan yang besar dibanding dengan jumlah peratusan yang diwakili oleh seseorang pekerja dari pertubuhan besar. Di bawah keadaan di mana perbezaan bilangan yang begitu besar antara kedua-dua jenis pertubuhan, maka perbandingan mengikut peratusan nampaknya tidak begitu tepat dan berkesan. Walaubagaimana pun, nampaknya pertubuhan besar di sektor biskut mempunyai barisan pengurusan dan pentadbiran yang lebih cekap.

3.3 : Jenis dan Ciri Buruh.

Dari hasil kajian, didapati bahawa wujudnya satu perbezaan antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil mengenai jenis buruh dan ciri buruh yang terlibat di dalam aktiviti pengeluaran. Di bahagian ini, pekerja dibedakan kepada pekerja tanpa gaji dan pekerja bergaji. Umumnya pekerja tanpa gaji terdiri daripada majikan, pengarah dan ahli keluarganya. Sebaliknya, pekerja bergaji pula terdiri dari pekerja tetap dan sampingan.

Satu perjumpaan dari kajian ialah bahawa bilangan pekerja jenis

tanpa gaji⁽¹⁾ didapati lebih ramai di pertubuhan kecil berbanding dengan pertubuhan besar. Secara umumnya, pekerja tanpa gaji jarang terdapat di pertubuhan besar. Gelagat sedemikian juga terdapat dalam kajian Chee. Kajian tersebut menunjukkan hampir 90% daripada jumlah pekerja pertubuhan kecil terdiri dari pekerja tanpa gaji. Sedangkan 63.4% dari jumlah pekerja di pertubuhan besar terdiri daripada pekerja tetap dan bergaji manakala baki yang lain terdiri daripada pekerja sampingan.⁽²⁾

Bagaimana pula dengan buruh dari sistem sub-kontrak? Hasil kajian jelas menunjukkan bahawa buruh sistem sub-kontrak jarang dipraktik dalam industri memproses makanan. Dari seluruh kajian ini, hanya sebuah pertubuhan kecil yang mengeluarkan meehoon sahaja yang mempraktikan amalan sistem sub-kontrak ini. Di dalam pertubuhan itu, sebahagian daripada proses pengeluaran ia itu lebih kurang 50-60% daripada jumlah proses pengeluaran meehoon tersebut disub-kontrak kepada seorang pekerja yang telah lama berkhidmat di sana. Sub-kontraktorlah yang akan bertanggungjawab atas aktiviti pengeluaran dan pengambilan pekerja yang diperlukannya. Perlu ditegaskan di sini bahawa kegiatan pengeluaran sub-kontrak itu juga dilakukan di dalam bangunan atau kilang yang sama di mana beliau mendapat tawaran tersebut.

Jenis 'Home Worker' yang menjalankan tugas atau sebahagian proses pengeluaran di rumah pekerja tersebut tidak popular dalam pertubuhan-pertubuhan yang dikaji. Dari hasil temuduga didapati bahawa tiada sebarang pertubuhan dalam kajian ini yang mengguna perkhidmatan jenis ini.

(1) Pekerja tanpa gaji dirujuk kepada pekerja yang diberi kenudahan kediaman, makanan dan 'pocket money'. Biasanya jenis pekerja ini mempunyai pertalian darah dengan majikan tersebut.

(2) The role of small industry in the Malaysia Economic, M.S. 57, Chee Peng-Lin

Berkenaan dengan aspek kemahiran pekerja pula, nisbah pekerja mahir relatif lebih tinggi dalam pertubuhan besar. Walaubagaimana pun, di dalam ketiga-tiga jenis industri yang dikaji, didapati bahawa mereka lebih cenderung mengguna pekerja baru yang tidak terlatih atau dengan lain perkataan nisbah pekerja baru lebih ramai digunakan jika dibanding dengan sektor industri lain.

3.4 : Sistem Komunikasi

Untuk sesebuah pertubuhan yang mempunyai ramai pekerja, soal untuk mendapatkan suatu sistem komunikasi yang cekap dan berkesan adalah amat penting. Ianya diperlukan untuk tujuan mengawasi, mengawal dan memonitor proses komunikasi didalam. Sistem yang tepat boleh dilaksana menyampaikan arahan-arahan serta maklumat-maklumat tentang tugas dan peranan para kakitangan. Komunikasi dicipta dan digunakan sebagai saluran untuk menyampaikan keputusan dan maklumat dari pihak pentadbir kepada pihak pekerja. Tetapi, pada umumnya sistem komunikasi yang lazim digunakan ialah melalui cara lisan dan notis bertulis.

Di antara sistem komunikasi secara lisan dan notis, didapati bahawa komunikasi secara lisan lebih digemari oleh pertubuhan besar dan pertubuhan kecil. Menurut pendapat pihak majikan didapati bahawa komunikasi secara lisan nampaknya berkesan serta penyampaiannya tepat dan cepat. Sebarang keputusan yang dibuat itu dapat disalurkan kepada pihak pekerja dalam masa yang singkat dan berkesan. Sungguh pun kedua-dua jenis pertubuhan lebih tertarik kepada sistem komunikasi secara lisan tetapi masih terdapat perbezaan yang timbul. Sistem komunikasi secara lisan yang diguna oleh pertubuhan besar lebih bersifat sehalu ia itu hanya keputusan dari pihak majikan sahaja yang disalurkan kepada pihak pekerja. Biasanya pekerja tersebut akan mengikut arahan tersebut dengan sebulat-bulatnya.

Kebaikannya ialah jika arahan itu adalah sesuai maka kerja yang dilakukan akan lebih cekap dan segala kesilapan akan cuba dielakkan dan diminimakan. Kelemahannya ialah jika ujud kesilapan tafsiran tentang maklumat atau arahan yang ingin disampaikan maka seluruh proses pengeluaran akan tergendala dan memakan masa yang agak panjang.

Sebaliknya, untuk majikan pertubuhan kecil biasanya keputusan yang ingin dibuat itu telah pun dibincang dengan rakan-rakan sekerjanya.

Ini lebih merupakan komunikasi dua-hala. Komunikasi lisan secara dua-hala akan membolehkan pihak majikan dan pihak pekerja menentukan samada perubahan-perubahan harus dilaksanakan apabila timbulnya maklum balas semasa proses komunikasi diadakan. Tindakan yang cepat boleh dilakukan jika ianya diperlukan.

Notis bertulis ialah suatu keterangan bertulis dan terparap di atas papan kenyataan. Tujuannya ialah untuk memastikan bahawa maklumat yang hendak diedarkan itu diketahui sepenuhnya dengan jelas. Ini merupakan kelebihanannya. Tetapi komunikasi secara notis juga mempunyai kelemahan di mana notis tersebut mesti ditulis dengan terang dan mudah difahami. Sebab terdapat sebahagian daripada pekerja tidak fasih dalam tulisan bahasa Inggeris atau bahasa Malaysia. Kajian ini mendapati bahawa notis bertulis hanya digunakan oleh pertubuhan besar sahaja. Cara ini tidak kerap digunakan oleh pihak majikan dalam pertubuhan yang besar.

3.5 : Program Latihan.

Latihan didefinisikan sebagai suatu pembelajaran yang khasnya dikelolakan untuk kakitangan-kakitangan supaya melalui latihan tersebut kakitangan-kakitangan dapat menambah kemahiran dan membolehkan mereka

melakukan tugas masing-masing dengan lebih baik dan cekap melalui masa.

Umumnya terdapat 2 jenis program latihan, ia itu 'rancangan latihan dalaman' (in-plant training) dan 'rancangan latihan luaran' (out-plant training). Rancangan latihan dalaman ialah latihan yang dikendalikan di kilang di mana pekerja itu bertugas. Sebaliknya rancangan latihan luaran ialah latihan yang diadakan di pusat-pusat latihan awam atau swasta. Rancangan latihan dalaman lebih dirujuk sebagai 'on-the-job training' ia itu latihan yang dijalankan secara tidak formal atau pun dengan 'off-the-job training' di mana kursus latihan formal dijalankan semasa waktu bekerja.⁽³⁾

Secara keseluruhannya, industri memproses makanan berlainan sedikit dengan industri lain kerana di sini kemahiran dan taraf pelajaran pekerja tidak begitu dipentingkan. Pekerja-pekerja baru yang diserap, akan diberi berbagai latihan 'on-the-job' yang dibantu oleh pekerja-pekerja lama. Biasanya dalam tempoh percubaan selama 3 hingga 6 bulan. Dalam tempoh masa ini seseorang pekerja baru diharapkan dapat memperolehi pengalaman, kemahiran dan skil asas yang diperlukan oleh kerjanya.

Tetapi dalam kajian ini terdapat sebuah pertubuhan besar yang hanya mengambil pekerja baru dengan sekurang-kurangnya kelulusan pelajaran menengah. Ini bertujuan untuk mempertingkatkan kualiti dan kuantiti produktiviti pertubuhan tersebut.

Dari kesemua sampel yang dikaji, tiada latihan formal, latihan luaran dan lain-lain bentuk latihan yang dijalankan untuk kakitangan-kakitangan kecuali 'on-the-job training' sahaja. Pengusaha-pengusaha berpendapat latihan selain daripada jenis 'on-the-job training', tidak

(3) Ibid M.S. 76

begitu diperlukan. Ini adalah kerana proses pengeluaran industri ini tidak begitu kompleks dan mudah dilakukan. Sebahagian besar proses pengeluaran dijalankan oleh mesin-mesin khas. Dengan itu kemahiran atau skill yang terhad sahaja diperlukan oleh para pekerja.

Walau pun kemahiran dalam sektor memproses makanan senang dipelajari dan tidak memerlukan 'tempoh percubaan' yang panjang. Pihak majikan tetap menindas pekerja-pekerja dengan membayar upah yang serendah mungkin. Keadaan sedemikian tidak patut berlaku.

3.6 : Kesimpulan

Secara keseluruhannya, pertubuhan besar mempunyai sistem pengurusan dan pentadbiran yang lebih cekap dan tersusun. Maka kawalan dalaman (internal control) pertubuhan besar relatif lebih sistematik dan cekap jika dibanding dengan pertubuhan kecil.

4.1 : Aspek Bahan Mentah.

Untuk tujuan analisis, ketiga-tiga jenis industri yang dikaji itu akan diuraikan dan dianalisis secara berasingan.

(a) Industri Mee, Meehoon dan Keluaran Berkaitan (MGBK).

Di bawah industri MGBK, berbagai jenis keluaran seperti mee, meehoon, kaoytsov dan lain-lain lagi. Tiap-tiap keluaran menyumbangkan jumlah peratusan pengeluaran yang berlainan kepada industri MGBK. Jumlah sumbangan keluaran-keluaran tersebut dalam bentuk peratusan ditunjuk di pejabat 4.1.

Mee dan Meehoon merupakan jenis keluaran terpenting yang masing-masing menyumbangkan 44% dan 49%. Keluaran kaoytsov pula telah menyumbang sebanyak 4% dan keluaran-keluaran berkaitan yang lain hanya menyumbang 3% daripada jumlah nilai pengeluaran industri MGBK. Maka keluaran mee dan meehoon telah menjadi keluaran terpenting yang merangkumi 93% daripada

BAB 4 : PENGELUARAN, PENJUALAN DAN PEMASARAN

4.1 : Pendahuluan

Untuk bahagian ini, penghuraian dan analisa akan ditumpukan kepada aspek pengeluaran dan pemasaran. Mengapa aspek pengeluaran dipentingkan? Hasrat pengkaji yang utama ialah menganalisa nisbah penggunaan bahan mentah tempatan dan bahan mentah luar negeri dalam sesuatu proses pengeluaran.

Aspek kedua yang ingin dikaji ialah mengenai aspek pemasaran. Apakah perbezaan dari segi strategi pemasaran di antara pertubuhan yang besar dan pertubuhan yang kecil? Sistem pemasaran yang digunakan oleh pertubuhan-pertubuhan yang ditemuduga akan dihuraikan di dalam bahagian ini, untuk mengkaji keberkesanannya dalam memasarkan hasil keluaran masing-masing.

4.2 : Aspek Bahan Mentah.

Untuk tujuan analisa, ketiga-tiga jenis industri yang dikaji itu akan dihurai dan dianalisa secara berasingan.

(a) Industri Mee, Meehoon dan Keluaran Berkaitan (MMKB).

Di bawah industri MMKB, berbagai jenis keluaran seperti mee, meehoon, kaoyteow dan lain-lain lagi. Tiap-tiap keluaran menyumbangkan jumlah peratusan pengeluaran yang berlainan kepada industri MMKB. Jumlah sumbangan keluaran-keluaran tersebut dalam bentuk peratusan ditunjuk di jadual 4.1.

Mee dan Meehoon merupakan jenis keluaran terpenting yang masing-masing menyumbangkan 44% dan 49%. Keluaran kaoyteow pula telah menyumbang sebanyak 4% dan keluaran-keluaran berkaitan yang lain hanya menyumbang 3% daripada jumlah nilai pengeluaran industri MMKB. Maka keluaran mee dan meehoon telah menjadi keluaran terpenting yang merangkumi 93% daripada

jumlah keluaran industri pada tahun 1971.

Jenis Keluaran	Nilai Pengeluaran (%)
Mee	44.0
Meehoon	49.1
Kaoyteow	4.1
Lain-lain	3.0
Jumlah:	100

Jadual 4.1 : Nilai Sumbangan jenis keluaran Industri MMKB 1971.⁽¹⁾

Di dalam pengeluaran MMKB, bahan-bahan mentah tempatan dan asing digunakan. Bahan-bahan mentah yang digunakan ialah seperti tepung gandum, tepung kanji, tepung beras, tepung sagu, tepung jagung, minyak kelapa sawit, gula, garam, rempah-rempahan dan perasa. Di antara kesemua bahan mentah yang telah disebut, hanya tepung jagung sahaja yang diimport dari Negeri Belanda.

Daripada kesemua bahan mentah jumlah tepung gandum dan tepung beras meliputi peratusan bahan mentah yang melebihi 70%. Yang lain cuma lain meliputi satu kadar yang kecil sahaja.

(b) Industri Biskut

Keluaran industri biskut yang beraneka jenis termasuk biskut, kek, gula-gula dan lain-lain jenis keluaran yang berkaitan. Jumlah peratusan keluaran oleh berbagai jenis keluaran ditunjuk dalam jadual 4.2.

(1) MIDA 1971: Menurut perpustakaan MIDA, terbitan ini merupakan terbitan terbaru setakat ini.

Jenis Keluaran	Peratus Keluaran
Biskut tidak manis	41.0
Biskut manis	26.0
Biskut 'Cream Sandwiched'	21.0
Biskut 'China'	3.0
Kek	0.1
Gula-gula	5.0
Lain-lain	3.9
Jumlah:	100.0

Jadual 4.2 : Peratusan Pengeluaran oleh jenis-jenis keluaran Industri biskut pada tahun 1971.⁽²⁾

Menunjuk kepada jadual 4.2 di atas, ia menunjukkan bahawa biskut tidak manis, biskut manis dan biskut 'Cream Sandwiched' merupakan jenis biskut yang terpenting dalam industri tersebut. Ketiga-tiga jenis biskut itu masing-masing menyumbangkan 41.0%, 26.0% dan 21.0% atau 88% daripada jumlah nilai pengeluaran keseluruhan industri itu pada tahun 1971. Lain keluaran seperti kek, biskut 'China', gula-gula dan lain-lain keluaran yang tidak begitu penting dalam industri ini. Kebanyakannya dikeluarkan oleh pertubuhan kecil, sebab biskut 'China' dan kek melibatkan penggunaan resipi tradisional atau 'resipi khas' dan hanya dikeluarkan istimewa untuk perayaan-perayaan tradisi orang-orang China. Seperti Perayaan Kuih Bulan, Tahun Baru China dan lain-lain lagi. Bahan-bahan mentah yang terlibat dalam pengeluaran biskut terdiri daripada bahan mentah asing dan tempatan.

(2) Ibid

Bahan-bahan mentah tersebut ialah krim, biji teratai, kacang merah, gula, tepung koko, tepung topiaca, susu, garam, tepung gandum, telur ayam, kelapa, majerin, rempah-rempahan, perasa dan sebagainya. Antara senarai bahan mentah, cuma krim sahaja yang diimpot dari Negeri Jepun. Biji teratai dan kacang merah pula diimpot dari negeri China dan Taiwan.

Bahan mentah lain dapat dibeli dari pasaran tempatan. Bahan-bahan mentah yang digunakan untuk membuat biskut dan kek tradisional China misalnya 'Kuih Bulan' dan 'Kuih Tahun Baru China', biasanya diimpot.

Walaubagaimana pun, kadar impot bahan mentah asing sangat kecil ia itu tidak melebihi 4% daripada keseluruhan jumlah bahan mentahnya yang diperlukan. Tambahan pula kebanyakan bahan-bahan mentah tersebut diimpot oleh pertubuhan kecil sahaja.

(c) Industri kicap

Industri kicap seperti juga industri biskut dan industri MMKB mengeluarkan berbagai jenis keluaran kicap dan keluaran-keluaran yang berkaitan. Jenis-jenis hasil keluaran ditunjuk dalam jadual 4.3.

Di dalam industri kicap, kicap kacang soya ialah keluaran yang terpenting iaitu terdiri dari 64% keseluruhan jumlah keluaran industri. Keluaran-keluaran lain yang penting ialah kicap cili (8%), 'Soya bean paste' (8%), 'Sweet Sauce' (4%), cuka (3%) dan lain-lain dengan sumbangan yang kecil.

Bahan mentah yang digunakan di dalam industri kicap termasuk 'tomato paste', kacang soya, cili segar, gula, garam dan tepung gandum. Jikalau ditinjau dari segi penggunaan bahan mentah, maka terdapat perbezaan di antara industri kicap dengan 2 jenis industri lain yang telah disebut terlebih dahulu.

Jenis Keluaran	Peratus Pengeluaran
Chilli Sauce	8
Soya bean Sauce	64
Sweet Sauce	4
Soya bean paste	8
Vinegar	3
Tomato Ketchup	Negligible
Lain-lain	12
Jumlah:	100

Jadual 4.3 : Peratusan sumbangan oleh berbagai jenis keluaran kepada pengeluaran dengan sendiri. (3)

industri kicap pada tahun 1971.

Industri kicap mengimport lebih kurang 50% daripada bahan mentahnya dari luar negeri. Misalnya kacang soya diimport dari Negeri China dan 'tomato paste' diimport dari negeri India. Bahan-bahan mentah lain seperti garam, gula, cili segar, tepung gandum dan lain-lain bahan yang berkaitan boleh didapati dari tempatan.

Apakah jumlah nisbah penggunaan bahan mentah tempatan berbanding dengan jumlah bahan mentah yang digunakan oleh sesuatu saiz pertubuhan? Secara amnya dalam kajian ini didapati satu kecenderungan di mana pertubuhan kecil mengguna nisbah bahan mentah tempatan yang relatifnya lebih besar jika dibanding dengan pertubuhan yang besar. Menurut kajian Chee, didapati bahawa nisbah penggunaan purata bahan mentah tempatan

(3) Ibid

oleh seluruh pertubuhan ialah 74.1%.⁽⁴⁾ Tetapi dalam kajian ini, kecuali industri kicap, industri MMKB dan industri biskut dengan nisbah penggunaan purata bahan mentah tempatan mencapai hampir 90%. Terdapat jurang perbezaan antara 74.1% dan 90%, oleh itu, perlu ditegaskan bahawa angka 90% didapati secara umum dan bukan dengan cara 'tambah nilai' (value added) yang digunakan oleh Chee.

4.3 : Pengkhususan kerja

Seperti yang telah disebutkan dalam Bab 3, terdapat sub-kontrak di industri memproses makanan dalam pertubuhan kecil sahaja, di mana sebahagian besar daripada proses pengeluaran dikendalikan oleh sub-kontraktor. Pertubuhan-pertubuhan lain menjalankan keseluruhan proses pengeluaran dengan sendiri. Yakni, industri memproses makanan tidak sama seperti industri pembuatan yang lain, di mana 'subcontracting' tidak memainkan peranan penting atau tidak ujud sama sekali dalam pertubuhan mereka.

Didapati bahawa pertubuhan besar mengamalkan tahap pengkhususan kerja yang jauh lebih tinggi jika dibandingkan secara relatif dengan pertubuhan kecil.

Dalam aspek pengeluaran, biasanya pertubuhan besar akan meletakkan seluruh proses pengeluaran di bawah kendalian Bahagian Pengeluaran. Seksi Penjualan dan Pemasaran pula akan bertanggungjawab ke atas hasil keluarannya. Segala urusan niaga yang berkaitan dengan akaun akan ditadbirkan oleh Bahagian Akaun. Jarang berlaku keadaan di mana fungsi-fungsi setiap bahagian itu bertindih-tindih antara satu sama lain.

(4) The role of Small Industry in the Malaysia Economy, Pg. 134,

Tetapi apabila kita meninjau struktur pertubuhan kecil, ia kelihatan lebih 'kelam kabut' dan peranan pekerjaanya sering bertindih-tindih. Misalnya, majikan mengendalikan proses pengeluaran, pemasaran dan pengurusan. Pada waktu siang majikan itu terlibat dalam proses pengeluaran, manakala bila tiba waktu malam pula, beliau dengan bantuan ahli keluarganya akan menjual keluarannya (biskut), contohnya di pasar malam yang berdekatan.

4.4 : Utiliti Kapital

Menurut definisi Chee, Utiliti kapital ditakrif sebagai 'the volume of output per unit of time a stock of plant and equipment can produce'.⁽⁵⁾

Semasa kajian ini dilakukan, ekonomi Malaysia sedang mengalami kemelesetan yang membimbangkan. Kesan buruk ini amat dirasakan oleh industri MMKB, di mana pertubuhan besar hanya mencapai 50% dari jumlah besar kapasitinya sahaja. Sementara itu kapasiti pertubuhan kecil juga disekitar 50% sahaja.

Untuk industri biskut pula, pertubuhan-pertubuhan besar mencapai kapasitinya disekitar 60%. Pertubuhan-pertubuhan kecil yang cenderung mengeluarkan beraneka jenis biskut dan kek tradisional, mencapai kadar kapasiti yang lebih memuaskan ia itu antara 70-90%.

Bagi industri kicap, kadar utiliti kapital industri ini kelihatan stabil. Kedua-dua pertubuhan besar dan kecil nampaknya tidak mempunyai perbezaan besar. Purata kapasiti industri kicap ialah sekitar 75-90%.

Dengan lain perkata, industri MMKB dan pertubuhan besar dalam industri biskut mengalami pukulan yang hebat akibat kemelesetan ekonomi ini.

(5) Ibid M.S. 169

Kewujudan masalah utiliti kapital yang rendah ialah disebabkan oleh masalah kekurangan permintaan. Kemelesetan ekonomi membawa penguncupkan bekalan wang dalam ekonomi yang turut menjejaskan kuasa beli para pengguna.

Keadaan ini diburukkan lagi dengan pasaran tempatan yang kecil yang terpaksa menghadapi persaingan hebat antara para pengusaha. Keadaan sedemikian disebabkan oleh tidak adanya usaha yang dijalankan untuk mengawal kemasukan pertubuhan-pertubuhan baru ke dalam sesuatu industri yang sedang berhadapan dengan masalah batasan pasaran. Selain daripada itu, kilang-kilang tempatan yang biasanya diberi perlindungan tarif kerajaan kerap kali mengalami kos pengeluaran yang tinggi. Tiada usaha dilaksanakan untuk mencari pasaran asing untuk mengeksport hasil keluaran mereka ke luar negeri. Pada masa yang sama, mereka sedang mengalami ancaman dari impot luar negeri. Misalnya meehoon diimpot dari Negeri Thai dengan harga yang lebih rendah dan kualitinya yang lebih baik, maka ini telah mengancam perkembangan industri meehoon tempatan.

4.5 : Pemasaran

Lokasi kilang atau di mana pertubuhan itu terletak biasanya merupakan suatu syarat yang penting bagi menentukan pasarannya. Akan tetapi nisbah jualan akan menurun apabila semakin naiknya saiz pertubuhan itu.

Penjualan hasil keluaran terus kepada pengguna akhir kelihatan mempunyai pertubuhan songsang dengan saiz gunatenaga. Keadaan ini juga terdapat dalam kajian Chee. Menurut Chee, pertubuhan kecil dengan 52.3% daripada purata keluarannya dijual terus kepada pengguna akhir sedangkan pertubuhan besar hanya menjual purata 38.2% sahaja.⁽⁶⁾

(6) Ibid M.S. 202

Secara perbandingan, rangkaian pemasaran melalui pemborong lebih dipentingkan oleh pertubuhan besar. Lagi pun sistem pemasaran dan rangkaiannya kelihatan lebih tersusun dan cekap bagi pertubuhan besar.

Pertubuhan	Modal	Jualan Tahunan'85	% Perbelanjaan dalam iklan.
1	1,000,000	27,000,000	3 - 5
2	100,000	*100,000	-
3	*500,000	800,000	-
4	1,000,000	5,000,000	-
5	200,000	180,000	3 - 4
6	*170,000	200,000	+ 1
7	1,000,000	6,000,000	-
8	400,000	*800,000	-
9	*200,000	450,000	-

Jadual 4.4: Jualan Tahunan 1985 dan Peratusan Perbelanjaan Pengiklanan.

*nilai anggaran.

Berkenaan dengan hal pengiklanan, didapati kebanyakan pertubuhan tidak mementingkan soal pengiklanan. Dari jadual 4.4, cuma terdapat 33% daripada pertubuhan yang melakukan pengiklanan untuk meningkatkan jualan masing-masing. Pertubuhan nombor 1 dalam jadual 4.4, menunjukkan jualan tahunan sebanyak 27 juta dalam tahun 1985 dan kos yang dibelanjakan ke atas iklan ialah sekitar 3 - 5% daripada jumlah jualan tahunannya. Cara pengiklanannya yang biasa ialah melalui televisyen, radio, surat-khabar dan majalah.

Sebaliknya 2 pertubuhan kecil yang sama-sama memproses biskut itu mengguna kemudahan iklan hanya apabila ada perayaan tertentu sahaja, misalnya perayaan 'Tang Lung' (Moon cakes Festival). Cara yang digunakannya kelihatan lebih murah. Rediffusion dan suratkhbar telah menjadi pilihan utama pengusaha-pengusaha yang kecil. Pertubuhan itu masing-masing menggunakan perbelanjaan pengiklanan sebanyak 3 - 4% dan kurang dari 1%.

Kecuali 3 perubuhan yang telah dinyatakan di atas, lain-lain pertubuhan tidak memilih atau mengguna kaedah ini dalam program meningkatkan penjualan mereka.

Di antara kesemua pertubuhan yang ditemuduga, terdapat 22% yang mengeksport keluaran mereka ke luar negeri. Pertubuhan-pertubuhan tersebut merupakan pertubuhan yang besar. Keluaran-keluaran mereka diekspot ke negara-negara seperti Kepulauan Solomon, Timur Tengah, Perancis, Singapura dan Hong Kong. 78% daripada pertubuhan lain, hanya menumpukan perhatian mereka kepada pasaran tempatan sahaja. Bagi pertubuhan-pertubuhan kecil dalam industri biskut dan kicap pula, didapati trend pasaran mereka lebih tertumpu kepada kawasan-kawasan di persekitaran daerah tempat operasinya.

Kesukatan modal jika dibanding dengan pertubuhan besar. Kekurangan modal kerja (Working Capital) adalah disebabkan oleh:

- i) Kesukatan untuk memperolehi pinjaman dan kredit dari institusi kewangan yang berlesen.
- ii) Tempoh kredit yang panjang diberikan kepada pelanggannya.
- iii) Masalah mengumpul balik hutang-hutang (trade debts).
- iv) Kekurangan tabungan atau persediaan kewangan yang mencukupi disebabkan oleh tingkat keuntungan yang rendah.

BAB 5 KESIMPULAN

5.1 : Hasil Kajian.

Kajian ini dibuat untuk menganalisa perbezaan di antara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil supaya aspek-aspek yang telah dikaji itu dapat menghasilkan satu gambaran yang jelas.

Perbandingan secara relatif berkenaan dengan sumber kewangan atau modal, didapati sumber utama kewangan untuk pertubuhan besar biasanya merupakan sumbangan dari ahli-ahli keluarga atau pinjaman bank. Sementara itu, bagi pertubuhan kecil, sumber kewangannya diperolehi dari ahli-ahli keluarga, rakan-rakan, saudara-mara dan ada juga merupakan pinjaman dari institusi kewangan yang tidak berlesen.

Berkaitan dengan modal yang bersifat jangka sederhana dan jangka panjang, didapati pertubuhan kecil mempunyai nisbah modal miliknya yang lebih besar daripada pertubuhan besar.

Melalui kajian yang telah dijalankan itu, didapati bahawa kebanyakan pertubuhan kecil berdepan dengan masalah kekurangan sumber modal jika dibanding dengan pertubuhan besar. kekurangan modal kerja (Working Capital) adalah disebabkan oleh:

- i) Kesusahan untuk memperolehi pinjaman dan kredit dari institusi kewangan yang berlesen.
- ii) Tempoh kredit yang panjang diberikan kepada pelanggannya serta masalah mengumpul balik hutang-hutang (trade debts).
- iii) Kekurangan tabungan atau persediaan kewangan yang mencukupi disebabkan oleh tingkat keuntungan yang rendah.

Kekurangan modal kerja yang berpanjangan adalah kemungkinan disebabkan oleh kelemahan di dalam merancang pengeluaran dan pengurusan dengan cekap dan berkesan.

Masalah kekurangan modal kerja menjadikan firma-firma kecil terpaksa menjalankan operasinya dengan suatu kadar modal kerja yang relatif kecil. Atas sebab inilah, firma-firma kecil bergantung penuh pada perkhidmatan ahli-ahli keluarga yang bekerja tanpa dibayar.

Perbandingan secara relatifnya menunjukkan bahawa pertubuhan besar kurang atau tidak menghadapi masalah mendapatkan kemudahan bangunan kilang. Sebaliknya kebanyakan pertubuhan kecil menghadapi masalah kekurangan tanah atau ketiadaan tapak kilang yang sesuai. Kebanyakan firma-firma kecil mengadu bahawa mereka tidak memperolehi luas tapak kilang yang mencukupi untuk memenuhi tingkat pengeluaran mereka. Masalah kekurangan tanah telah memaksa sebahagian besar pertubuhan kecil menjalankan operasi mereka di kawasa tempat kediamannya. Seorang pegawai Dewan Bandaraya Kuala Lumpur (Bahagian Perhubungan Awam) memberitahu bahawa semua pertubuhan yang menjalankan operasi pengeluaran mereka di kawasan tempat kediaman telah melanggar undang-undang National. Oleh sebab itu, mereka kerap kali disaman oleh pihak-pihak berkuasa.

Bagi mereka yang beroperasi di atas tanah kerajaan secara haram, soal hak milik bagi tanah tersebut tetap membimbangkan mereka.

Tambahan pula, menurut iklan yang tersiar dalam akhbar 'Sin Chew Jit Poh', bulan November, 1986 dinyatakan bahawa luas tapak kilang dalam lingkungan 24 kali x 80 kali yang dilengkapi dengan segala kemudahan asas di kawasan perindustrian ringan Selangor dan Wilayah Persekutuan berharga melebihi \$200,000 seunit. Harga setinggi ini tidak dapat dinafikan adalah di luar keupayaan pengusaha kecil.

Kelayakan pendidikan yang relatif rendah oleh pengusaha kecil telah menimbulkan prasangka terhadap pemohonannya untuk pinjaman terutama yang memerlukan penerangan dan penghuraian kesnya yang halus dan teliti. Inilah antara sebabnya mengapa golongan pengusaha kecil sukar mendapat pinjaman kewangan dari institusi kewangan. Sebaliknya pengusaha besar jarang menghadapi masalah sedemikian, sebab firma besar mempunyai sebilangan besar kakitangan berkelulusan ikhtisas yang dapat membantu menyediakan permohonan kewangan dengan lengkap dan sempurna.

Dari kajian yang dijalankan didapati industri kecil lebih cenderung kepada intensif buruh. Sebaliknya pertubuhan besar pula lebih cenderung kepada intensif modal kerana pengeluarannya berbentuk pengkhususan dan bahan mentah biasanya dibeli secara pukal.

Firma kecil mempunyai carta organisasi yang mudah dan bertindih-tindih peramannya. Struktur tersebut mengandungi seorang pengurus atau tuannya firma, satu atau dua orang penyedia (foreman) dan pekerja. Penyelian terus menerus ke atas pekerja merupakan amalan yang biasanya dipraktikkan

oleh firma kecil.

Sistem organisasi yang diamalkan oleh firma besar menunjukkan suatu struktur yang lebih jelas dan rapi. Pembahagian kerja yang begitu jelas di mana setiap kaki-tangan hanya bertanggungjawab atas kerjanya sahaja. Di samping itu, terdapat ramai pekerja kolar putih dalam firma besar dibandingkan dengan firma kecil. Yakni, pengusaha kecil terpaksa menguruskan segala yang berkaitan dengan perniagaannya sendiri.

Jika dibandingkan dengan firma besar, firma kecil mempunyai nisbah pekerja keluarga dan pekerja sampingan yang lebih. Dengan mengambil pekerja sedemikian, ia membolehkan firma kecil untuk mengurangkan pebelanjaan operasinya.

Dari aspek pemasaran, firma kecil umumnya menjual secara langsung kepada pelanggannya. Kebanyakan firma kecil menjual sebahagian besar keluarannya di lokaliti di mana firma itu terletak. Jarang terdapat firma kecil yang berpotensi mendapatkan pasaran eksport. Fenomena ini disebabkan oleh pengetahuan dan pengalaman yang tidak lengkap mengenai hal-hal perdagangan antarabangsa. Tambahan pula, kos pengeluarannya yang lebih tinggi. Maka syarat persaingan keluarannya adalah lemah.

Sebaliknya kebanyakan sektor pembuatan Malaysia yang mengekspot keluarannya ialah terdiri dari firma berskil besar-besaran.

Selain daripada perbezaan-perbezaan yang telah disebutkan di atas, wujudnya persamaan-persamaan diantara pertubuhan besar dan pertubuhan kecil. Persamaan-persamaan itu ialah:-

- a) Hampir seluruh proses latihan diberi secara latihan sambil bekerja.
- b) Pekerja baru yang diserap itu biasanya akan diberi tempoh latihan selama enam bulan.
- c) Sub-kontrak di antara firma-firma dalam industri kajian ini tidak wujud sama sekali. Sub-kontrak sebahagian proses pengeluaran oleh pekerja-pekerja lamanya hanya terdapat di sebuah pertubuhan kecil yang mengeluarkan meehoon. Yakni sub-kontrak di dalam firma dan di antara firma adalah tidak penting untuk industri memproses makanan ini.

Kemelesetan ekonomi yang melanda Malaysia telah mendatangkan kesan yang sangat buruk terhadap sektor pembuatan. Ekonomi sedang menghadapi tekanan dari sumber kewangan yang tegang yang mengakibatkan kuasa beli yang lemah. Ini membawa kepada kejatuhan permintaan berkesan. Semasa kajian ini dilakukan, kapasiti pengeluaran industri MMKB mencapai tingkat pengeluaran yang membimbangkan ia itu di sekitar 50% hingga 60% sahaja. Untuk industri biskut pula, hanya pertubuhan besar sahaja yang mengalami penurunan kapasitinya sebanyak lebih kurang 40%. Sementara itu, kapasiti pengeluaran pertubuhan-pertubuhan kecil dalam industri biskut dan seluruh industri kicap agak stabil.

5.2 : Saranan

Malaysia bercita-cita menjadi sebuah negara industri yang maju. Tempoh pencapaian matlamat ini akan dikurangkan, jikalau penumpuan yang seimbang diberikan kepada pembangunan industri kecil dan industri besar. Industri kecil merupakan sektor yang produktif dan potensinya boleh diperkembangkan lagi dalam ekonomi Malaysia. Setakat pembangunan negara ini, sektor industri kecil menawarkan pekerja dan utiliti modal yang lebih cekap, gunatenaga yang produktif, kelahiran usahawan-usahawan dan pengenalan industri bersifat kedaerahan. Kesemua kebaikan yang dinyatakan di atas memang sejajar dengan objektif Dasar Ekonomi Baru.

Dari hasil kejian, didapati bahawa di antara pelbagai masalah yang timbul, masalah kekurangan modal kewangan dan masalah kekurangan tanah merupakan masalah utama yang dihadapi oleh kebanyakan pengusaha kecil. Masalah yang mendesakkan ini harus diselesaikan dengan secepat mungkin.

Untuk menyelesaikan masalah kewangan yang dihadapi oleh pengusaha kecil, objektif utama kerajaan ialah menambahkan tabungan pinjaman kepada pengusaha kecil dan menggalak serta mengarahkan institusi kewangan awam menawarkan kemudahan-kemudahan kredit kepada pengusaha kecil.

Institusi kewangan di Malaysia telah lama menawarkan kemudahan-kemudahan kredit kepada sektor pertanian, perlombongan, sektor pembuatan untuk tujuan eksport dan tempatan. Walaubagaimana pun kemudahan kredit yang disediakan untuk

industri skil kecil-kecilan amat terbatas. Sungguh pun pengusaha kecil-kecilan sanggup membayar balik pinjaman pokok bersama kadar bunga, namun mereka biasanya tidak menerima layanan yang sewajarnya dari bank. Untuk mengatasi diskriminasi ini, objektif dan tindakan kerajaan melalui Polisi Kewangan untuk menaikkan jumlah pinjaman dan mengenakan kadar bunga yang berpatutan oleh institusi kewangan kepada sektor industri kecil harus dipastikan kejayaan perlaksanaan dasar tersebut akan membantu meminimakan masalah kewangan yang dihadapi oleh pengusaha kecil-kecilan.

Tentang masalah kekurangan tanah pula, tanah-tanah pertanian yang terletak di dalam atau berdekatan dengan bandar patut dipindahkan ke kawasan tanah perindustrian dan diperuntukkan untuk memajukan industri kecil. Di dalam setiap kawasan perindustrian baru, suatu nisbah kilang tertentu dikhaskan untuk membina jenis kilang 'kos rendah'. Tujuan utamanya ialah untuk menyelesaikan masalah keupayaan (kewangan) yang dihadapi oleh pengusaha-pengusaha kecil.

Menurut suatu penyelidikan yang dilakukan oleh 'The Chinese Chamber of Commerce' (Selangor dan Wilayah Persekutuan) pada tahun 1986, didapati hanya di Wilayah Persekutuan dan kawasan persekitarannya sahaja yang mengalami kekurangan tanah perindustrian iaitu kekurangan ruang tanah seluas 122 hektar. Luas tanah tersebut patut terletak di daerah-daerah seperti Cheras, Ulu Langat, Serdang, Puchong dan Kepong.

Luas tanah perindustrian yang dicadangkan itu patut mencapai peringkat ekonomi bidangan.⁽¹⁾

Walaupun Persatuan Perdagangan dan Badan-badan koperasi khas untuk pengusaha kecil telah lama wujud, tetapi malangnya badan-badan ini masih memainkan peranan yang tidak efektif terutama dalam hal-hal mengenai halehwal ahli-ahlinya. Kegiatan-kegiatan pertubuhan tersebut amat sedikit dan banyak yang lebih merupakan satu badan sosial dan kebudayaan. Memang menjadi satu kenyataan bahawa Persatuan-Persatuan atau koperasi-koperasi tersebut perlu mempunyai satu sistem pengurusan dan pentadbiran yang cekap. Kakitangannya harus terdiri dari mereka yang berpengetahuan dan berpengalaman supaya objektif-objektif pertubuhan dapat dicapai. Antara objektif-objektifnya ialah seperti bantuan dari perkhidmatan pemasaran, kredit, nasihat dan sebagai orang tengah antara kerajaan dan pengusaha-pengusaha. Pengusaha-pengusaha kecil biasanya lebih memberi perhatian kepada mekluman-makluman yang diterima dari persatuannya.

Untuk mengatasi kelemahan pengurusan dan pentadbiran yang dihadapi oleh pengusaha kecil, program-program yang lengkap seperti kemudahan kredit, perkhidmatan nasihat (industrial advisory services) dan lain-lain bentuk bantuan harus disediakan. Institusi-institusi yang bertanggungjawab biasanya menganggap pengusaha-pengusaha kecil akan dapat mengatasi masalah mereka dengan mencari penyelesaian sendiri.

1) Sin Chew Jit Poh, 10.7.1986.

Tetapi terbukti bahawa kebanyakan pertubuhan kecil ini tidak tahu sama sekali di mana dan dengan cara apakah mereka boleh mendapat bantuan yang disediakan oleh kerajaan.⁽²⁾ Jadi sesuatu perhubungan erat di antara pihak kuatkuasa dengan pihak pengusaha kecil perlu diwujudkan.

Untuk mendapatkan pasaran antarabangsa, kerajaan harus menghantar rombongan perdagangan ke luar negeri dengan tujuan memperkenalkan barangan Malaysia dan mengembangkan pasaran luar negeri. Sementara itu, pameran atau pertunjukkan barangan keluaran Malaysia patut diadakan di luar negeri melalui usahasama kedutaan Malaysia dan Kementerian Perdagangan dan Perindustrian.

5.3 : Kelemahan Penyelidikan

Perlu ditegaskan di sini bahawa sampel-sampel kajian ini dipilih tidak secara rambang. Tambahan pula, bilangan sampel itu agak kecil, maka pada keseluruhannya kajian ini tidak mewakili industri yang sebenar dengan tepat. Lebih-lebih lagi, kajian ini hanya tertumpu di Kuala Lumpur dan kawasan-kawasan persekitarannya sahaja. Dengan kata lain, hasil gambarannya lebih bercorak kedaerahan dan tidak benar-benar membayangkan industri pada keseluruhannya.

-
- 2) Ketika ditemuduga, beberapa orang pengusaha firma kecil-kecilan bertanya di manakah sebenarnya dan dengan cara apakah mereka boleh mendapat bantuan kerajaan? Misalnya tentang pinjaman kewangan untuk sektor industri kecil sebanyak \$200 juta melalui Bank Dunia. Masalah yang agak sama seperti ini juga ditemui dalam kajian Chee 1975.

Sementara itu, maklumat-maklumat yang diperlukan itu sukar diperolehi sedangkan yang dapat diperolehi itu biasanya tidak begitu lengkap atau 'up-to-date'. Misalnya maklumat-maklumat tentang banci industri memproses makanan oleh MIDA.⁽³⁾

Walaubagaimana pun, kajian ini boleh dijadikan sebagai satu panduan 'indicative' kepada industri yang telah di soal selidik. Kajian selanjutnya ke atas industri tersebut patut diadakan berpandukan kajian ini.

Untuk mengatasi masalah yang dihadapi oleh kajian ini, cadangan-cadangan dan langkah yang wajar dikemukakan di bawah.

- a) Pastikan bilangan firma dan lokasi firma yang hendak ditemuduga.
- b) Terlebih dahulu hantar surat penerangan kajian kepada firma yang dipilih itu.
- c) Cuba mendapat kebenaran dan masa temuramah melalui telefon.
- d) Pastikan jenis bahasa atau loghat yang akan diguna dalam temuramah. Jika pengkaji tidak fasir loghat tertentu, cuba mendapat seorang pembantu.
- e) Sebelum temuramah bermula, pengkaji harus tahu jenis soalan dan makluman yang dikehendaki dengan tepat.
- f) Semasa temuramah berjalan, cuba jadikan atau wujudkan suasana yang bebas dari sebarang tekanan dan sentiasa bersedia membantu responden yang bepelajaran rendah supaya makluman tepat dapat diperolehi.

3) Menurut perpustakaan MIDA; Laporan 1971 itu merupakan laporan yang terbaru dan hanya satu naskah sahaja.

Bibliografi

- David Lim, *Economic Growth and Development in West Malaysia*, Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1973.
1. A study of the industry of Peninsular Malaysia and its prospects and opportunities. *Jero Malaya*, Lim Cheong-Yeh, Part (II): Domestic Food Industry and its outlook.
The food industry Team, FIDA/UNIDO Project.
10. *The Development Performance of West Malaysia 1955-1967*, Identification and Development Programme, 1971.
Lo Sun-Teo, *Seemann Educational Books (Asia) Ltd.* 1972.
 2. The Role of Small Industry in the Malaysian Economy.
11. *Pembangunan Malaysia Keempat 1981-1985*.
Chee Peng-Lim, Koleksi Tesis, PhD U.M. 1975.
Jabatan Perindustrian Negara, Kuala Lumpur, 1981.
 3. Small Industry in Malaysia.
12. *Pembangunan Malaysia Kelima 1986-1990*.
Chee Peng-Lim, Berita Publishing Sdn. Bhd., 1986.
Jabatan Perindustrian Negara, Kuala Lumpur, 1986.
 4. The case for labour-intensive industries in Malaysia.
Case Studies: The tin mining, rubber processing machinery, and foundry industries in Malaysia by Dr.
Chee Peng-Lim.
 5. Kaedah Penyelidikan Sosioekonomi - suatu pengenalan.
Prof Ahmad Mahdzan Ayob. Dewan Bahasa dan Pustaka
Kementerian Pelajaran Malaysia, Kuala Lumpur 1983.
 6. Managing the modern organization, third edition by Haiman, Scott, Connor.
Theo Haiman, W.G.Scott, P.E.Connor, Houghton Mifflin
Company Boston 1978.
 7. Reading on Malaysia Economic Development.
David Lim (ed), Oxford Universiti Press, Kuala Lumpur, 1957.

8. David Lim, Economic Growth and Development in West
Malaysia, Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1973.
9. Economic Development of Modern Malaya, Lim Chong-Yah,
Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1967.
10. The Development Performance of West Malaysia 1955-1967,
Lo Sum-Yee, Heinemann Educational Books (Asia) Ltd. 1972.
11. Rancangan Malaysia Keempat 1981-1985.
Jabatan Percetakan Negara, Kuala Lumpur, 1981.
12. Rancangan Malaysia Kelima 1986-1990.
Jabatan Percetakan Negara, Kuala Lumpur, 1986.

Sources: Ministry of Finance, Department of
Industrial Ordinances, Ministry of
Industries, Reliance on
Ordinances of 1961.

Appendix 1

Fixed Capital Expenditure and Tax Relief Periods, 1958 and 1964.

	Expenditure Fixed Capital	Period of Tax Exemption (year)
--	---------------------------	--------------------------------

1958	\$ 0 - \$ 100,000	2
	\$ 100,000 - \$ 250,000	3
	\$ 250,000 +	5

1964	\$ 0 - \$ 250,000	2
	\$ 250,000 - \$ 500,000	3
	\$ 500,000 - \$1,000,000	4
	\$1,000,000 +	5

Sources: Ministry of Commerce and Industry, Pioneer Industries Ordinance of 1958 and Pioneer Industries, Relief from Tax Variation, Ordinance of 1965.